

Lord Raffles

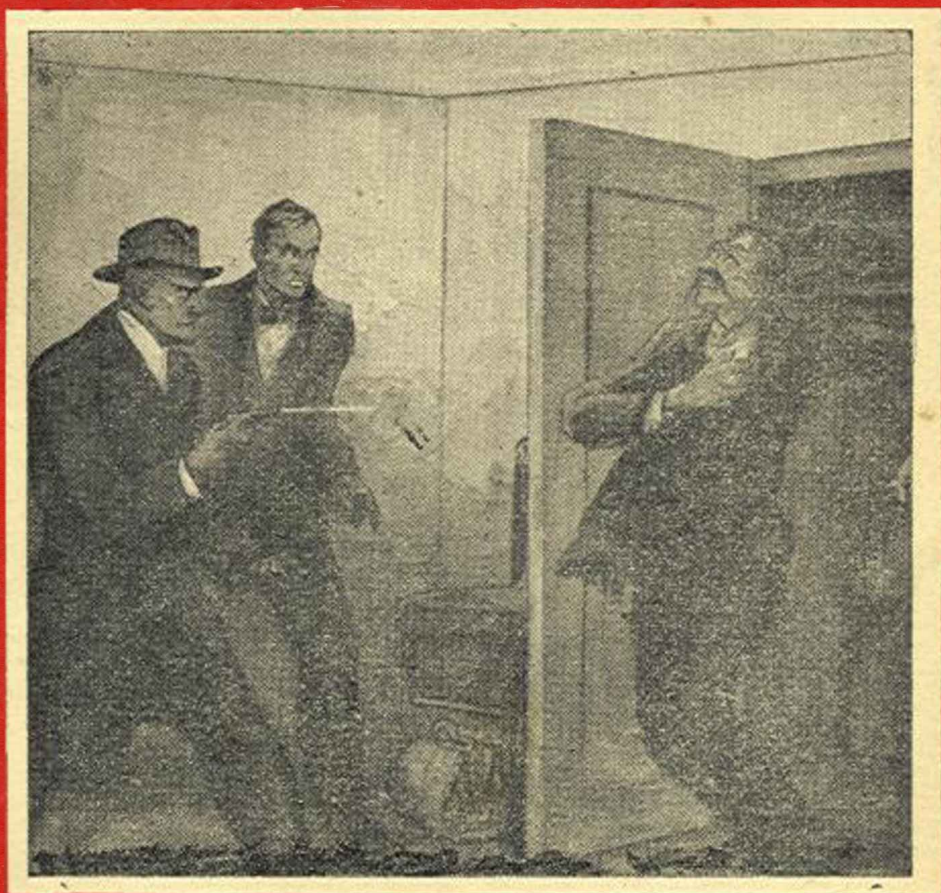
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

RAKETGEHEIMEN

N° 2620

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

RAKETGEHEIMEN

HOOFDSTUK I.

HET BRIEFJE

Knights Bridge, in het hartje van Londen, is een hele brede straat, in het verlengde van de beroemde Kensington Road. Samen vormen zij de zuidelijke begrenzing van het nog meer bekende Hyde Park.

Deze brede verkeersweg telde vroeger heel wat prachtige, oude herenhuisen die met grote kosten moesten worden onderhouden. Dit is waarschijnlijk wel de voornaamste oorzaak geweest, dat legio van die huizen door de eigenaars zijn verkocht, waarna zij als kan-

toren werden ingericht.

In een van die huizen is een paar jaar geleden door een Italiaan een groot café-restaurant geopend met een Parijse inslag en in dit restaurant speelt een deel van het avontuur, dat John Raffles bijna het leven kostte.

Het was ongeveer half acht 's avonds en de magnifieke leeszaal van het prachtige, voor het grootste deel verbouwde huis, was gevuld met goed geklede gasten, die daar zaten te dineren en bijna aan het dessert toe waren.

Zacht klonken de tonen van een bescheiden strijkje, want de eigenaar van « Café Pinzella » was van mening, dat men iemand die goed eet, nooit op een ruwe manier, zoals bijvoorbeeld een jazz-band, mag afleiden van dit genoe-gen.

In zijn restaurant moest men zelfs in staat zijn zachtjes met elkaar te praten. Signor Pinzella had de gewoonte met woedende gebaren te schelden op de kermissen, waartoe men een zo waar-dige plek als een eetzaal, in maar al te veel gevallen gedegradeerd had. Wat hem betreft mocht de muziek, als dat nu toch noodzakelijk was, nooit luider klinken dan het gezoem van een brom-vlieg.

De zaal begon langzamerhand leeg te lopen. Zo goed als alle aanwezige he-ren waren al in avondtollet en hun da-mes schitterden van fonkelende juwe-len, die bij het genieten van Shakespea-re of Shaw schijnen te horen.

Ook kon de toeschouwer opmerken, dat er heel wat officieren van de Land-, Zeemacht en de R.A.F. in hun onberis-pelijk zittende uniformen waren.

De kelners, uitmuntend gedresseerd, liepen geruisloos heen en weer. Men hoorde niets anders dan het zachte ge-rinkel van de zilveren vorken op het fijne porselein, nu en dan een zilver lachje uit een vrouwenkeel, het zingen van de violen en het gedempte praten van de gasten.

Ja, het was wel een uiterst gedistin-geerde zaak, dat nieuwe restaurant van Signor Pinzella.

Niet ver van de brede toegangsdeu-ren, een beetje verborgen achter een mantelhoog, mahoniehouten schot, zaten twee heren, ongeveer tien jaren in leef-tijd verschillend en waarvan bij de een het haar bij de slapen al iets begon te grijzen, die hun maaltijd zo goed als beëindigd hadden, want hun zilveren dessertmesjes sneden al voorzichtig de schil van een sinaasappel. Ze waren allebei in rok.

De oudste was John Raffles, de jong-ste was zijn trouwe vriend Charles Brand. Zij waren pas enkele dagen in Londen terug, na heel wat avonturen

in Frankrijk. Feitelijk zaten zij zonder een bepaalde bedoeling juist in dit nieu-we restaurant, want zij waren er toe-vallig langs gereden, na een bezoek, dat Raffles aan een Frans geleerde had ge-bracht, die hij heel goed kende en die voor een week zijn intrek had genomen in het Alexandra Hotel, ongeveer vijf minuten verderop aan dezelfde straat, dichtbij een van de ingangen van Hyde Park.

Raffles had zich toen herinnerd, dat men op de Windsor Club, waarvan hij onder de naam van Lord William Aber-deen, vice-president was, veel goeds had verteld over dit nieuwe restaurant en zijn uitnemende kok, een Fransman, die Escoffier naar de kroon stak.

Na enige ogenblikken zei Brand, zijn vingers in het kristallen bakje met geu-rig water, dompelend:

— Dat strijkje lijkt mij heel goed.

— Het is uitstekend, Charles.

— Er is geannonceerd, dat het Hon-garen zijn!

Raffles haalde zijn schouders op, keek even vlug naar de kleine verhog-ing, waarop de zes musici zaten en antwoordde:

— Dat klinkt goed. Maar het zou mij niets verwonderen als er geen enkele Hongaar tussen zat, of het zou de twee-de viool moeten zijn. De eerste alt is een Duits type en de cellist heeft iets Russisch. Maar wat zou het, men trekt hen een Hongaars kostuum aan en om-dat alleen hun instrumenten hoeven te spreken, merkt niemand het bedrog.

— Welke indruk maakt de zaal op je?

— De zaal is bepaald weinig Engels, Charles, maar er valt niets op aan te merken, noch wat de inrichting, noch wat de verlichting betreft. De kok is fantastisch. De hele inrichting getuigt van een verflijnde, geoefende smaak. Maar je zult net als ik al gemerkt heb-ben, dat er iets eigenaardigs cosmopo-lisch is aan de zaal zelf. Dat ligt natuur-lijk niet aan de zaal zelf, maar aan de bezoekers. Het is vreemd, maar bij mij wekken die mensen direkt de indruk, dat wij niet onder Engelsen zijn, zoals, bijvoorbeeld in het Alexandra Hotel,

waar een vreemdeling een grote uitzondering is.

— Zeg dat tegen Signor Pinzella dan zal hij je omhelzen, zei Brand lachend. Dat was toch zijn bedoeling, zoals hij tegen een nieuwsgierig journalist verteld heeft. En laten wij maar eerlijk zijn, wij Engelsen, wij vinden dat wel aardig. Ik heb een paar vrouwen opgemerkt, die een paar jaar geleden zeker niet door de portier van hotel Cecil zouden zijn toegelaten. Zij zijn een beetje te chic, zij zijn een beetje te zwaar geparfumeerd en opgemaakt en zij kijken net even te brutaal rond.

— Als dat tegenwoordig opvalt, Charles dan moeten zij het ook wel heel brutaal doen, antwoordde Raffles spottend. Maar ook dit schijnt er bij te horen. Zij gedragen zich tenminste fatsoenlijk.

Op dat ogenblik kwam een zeer charmante vrouw met rossig haar, groot, slank, met open schoentjes van goudbrocaat, in een wolk van fijn parfum, langs het tafeltje, waar de twee vrienden zaten.

Haar grote ogen gingen onder de lange wimpers, onder het lopen zoekend rond en tenslotte ging zij, heel alleen, aan een tafeltje zitten, dicht bij de estrade, waarop het strijkje zat.

Zij deed langzaam haar handschoenen uit, zei iets, zonder zelfs op te kijken tegen de vlug toeschietende kelner, en keek toen pas langzaam rond, zonder schijnbaar te merken, hoe zij de aandacht trok door haar exotische schoonheid.

Zij had een ovaal, zacht olijkleurig gezicht, waarbij de grote blauwe ogen vreemd afstaken.

Een scherp oog zou ontdekt hebben, dat het rossige haar niet geverfd was, maar van nature goud van kleur was. Haar kleding was buitengewoon elegant zonder speciaal op te vallen.

— Een buitengewoon knappe vrouw, zei Brand zacht, die zich onwillekeurig een paar tellen op zijn stoel had omgedraaid, om naar haar te kijken. Zij trekt algemeen de aandacht. Ik zou...

Hij hield plotseling op en keek verbaasd naar het gezicht van Raffles, die zijn ogen half had dichtgeknepen en

door de wimpers naar de vrouw keek, maar onmiddellijk vol ijver zijn vingers weer ging wassen, toen de knappe onbekende zijn kant uitkeek.

— Wees maar niet verwonderd, Charles, begon hij glimlachend. Ik ben hard aan het werk en dan knijp ik altijd zo mijn ogen half dicht. Mijn hersens werken, zie je. Ik zoek, ik probeer iets te vinden. Ik weet bijna zeker, dat ik die vrouw al eens eerder gezien heb, maar ik kan mij met de beste wil van de wereld niet herinneren, waar en wanneer dat was. Het moet vrij lang geleden zijn. Het was ook niet hier; wat drommel waar kan ik die grote, onschuldige ogen, met hun geheimzinnige uitdrukking dan toch eerder gezien hebben? Dat ovale olijfkleurige gezicht, die regelmatige tanden. Ik weet nu bijna zeker, dat het onder heel eigenaardige omstandigheden was, Charles, laten wij maar vertrekken.

Hij maakte al een beweging naar zijn binnenzak om zijn portefeuille te grijpen, toen Brand hem plotseling zag verstarren en met een strak gezicht heel even onbeweeglijk naar de vrouw zag staren, zodat hij zich niet kon beheersen en op zijn beurt vol verwondering weer omkeek.

— Niet kijken, Charles! beval Raffles fluisterend.

— Wat is er dan? vroeg Brand verast.

— Wat denk je, dat ze deed?

— Edward, je weet, dat ik niet sterk ben in raadseltjes.

— Ze drukte de kelner net bliksemsnel een stukje papier in zijn handen.

— Een liefdesbriefje, een afspraakje?

— Vrouwen als zij maken geen afspraken met kelners. Zeker niet op deze manier. Bovendien is die kelner boven de leeftijd, waarop men aanspraak kan doen gelden op de tederheden van een vrouw als zij.

— Dan is het natuurlijk iets anders geweest, besloot Brand doodkalm. Als wij nog een bedrijf van die revue willen zien, zullen wij voort moeten maken.

Als met tegenzin stond Raffles op, liet zich door de kelner zijn jas en hoed geven, rekende af en verliet de eetzaal,

gevolgd door Brand.

Op de parkeerplaats in de buurt vonden zij de blauwe Bentley met Henderson, de reus, achter het stuur.

— Naar het Alhambra, James! beval Raffles. Maar Brand zag wel aan zijn vriend dat die aan hele andere dingen dacht dan aan de nieuwe revue en de wereldberoemde komiek, die daarin zou optreden.

En even later merkte hij, dat Raffles zich nauwelijks om die revue bekommerde, op de verkeerde ogenblikken lachte en ook helemaal geen oog had voor de werkelijk prachtige balletten, die hem anders altijd speciaal aantrokken.

Na het eerste bedrijf, verlieten zij het grote teater weer en reden vandaar naar Oxford Street, naar het statige huis, dat op zijn eerste en tweede verdieping de zalen en logeervertrekken van de Windsor Club herbergt.

Bij het uitstappen zag Raffles een donkergrijze, gesloten auto voor het trottoir staan, die hem dadelijk opviel, niet omdat het zo'n bijzondere wagen was, maar omdat het heel even een gezicht voor een van de raampjes was verschenen, dat hij wel dadelijk moest herkennen, want het had al een paar uur lang zijn gedachten in beslag genomen.

Het was het gezicht van de mooie, rossige vrouw, uit het café Pinzella.

Bijna instinctief had Raffles, zonder Brand iets te zeggen, de andere kant uit gekeken en Brand mee naar binnen getrokken.

De twee vrienden liepen vlug de hall door, gingen met de lift naar boven, gaven hun overjassen af aan de vestiaire en stapten een ogenblik later de grote conversatiezaal binnen, waar het op dat uur druk was.

Zij waren nauwelijks de zaal binnen of een jongeman met een hazenlip en een wijkend voorhoofd, heel weinig haar, maar buitengewoon veel tanden, sprong op uit zijn stoel, liep op Raffles toe en begon met een dunne, slepende stem:

— Mijn beste vice-president, dat is een gelukje voor ons en vooral voor de

man, die ik de eer en het voorrecht had, hier vanavond te mogen introduceren. Laat u mij voorstellen aan onze vice-president, Lord Aberdeen: Grootvorst Iwan Slarotdimov.

De twee heren bogen tamelijk stijf voor elkaar, zoals dat de gewoonte is in deftige clubs en toen Raffles weer opkeek, keek hij in een knap, regelmatig, enigszins bleek gezicht.

Terwijl hij de hem toegestoken hand nog even krachtig vasthield, zei hij:

— Uw naam klinkt mij heel bekend in de oren. De Slarotdimov zijn een heel oud geslacht. Ik heb een paar keer het landgoed van uw voorouders aan de Wolga, tegenover Jaraslav gezien. Mag ik vragen of u er de laatste jaren nog geweest bent?

— Helaas niet, mylord, antwoordde de jonge edelman met een droevige blik in zijn donkergrijze ogen. Ik kan u verzekeren, dat het daar niet zo heel erg opwekkend meer is, vooral niet 's winters. Het huis is enige tijd als kazerne gebruikt. Nu staat het leeg en vervalt. Overigens, ik ben eigenlijk geen echte Slarotdimov, ik hoor tot een zijtak. Ik ben er echter nu in jaren niet geweest. Ik reis tamelijk veel voor mijn chemische studie.

— Dat verklaart waarom u op onze Stonehynges is gestuit, zei Raffles glimlachend. Ook hij reist heel veel.

De jongeman met de hazenlip riep opgewonden uit, terwijl al zijn tanden schenen te blikeren als die van een boos paard:

— Ik ontmoette hem in Parijs op een vergadering aan de Sorbonne. Ik had daar een introductie van...

— Natuurlijk van een bekoorlijke jongedame, hielp Raffles hem op zijn beminlijkste toon. We kennen je veroveringen, Stonehynges. Nu, excellentie, ik hoop, dat u geen klagen zult hebben over uw verblijf in onze club. Wij Engelsen hebben een enigszins wonderlijke opvatting van gezelligheid, die wel wat van de Russische verschilt. Denkt u lang in Londen te blijven?

— Ik denk een maand, misschien iets langer. Ik wilde nog heel graag, niet alleen uw beroemde Cup tussen Oxford

en Cambridge, alsook de Derbyrennen meemaken.

— Dan zult u aan ruim een maand niet genoeg hebben, excellentie. Die wereldberoemde sportgebeurtenissen liggen zeker zeven weken na elkaar. Nu, ik hoop dat u zich bij ons zult amuseren.

Nogmaals een korte buiging en Raffles ging naar zijn gewone plaats, die bijna altijd voor hem werd vrijgehouden, links van de grote haard, die nog lustig brandde, ofschoon het al lente begon te worden.

Brand was hem gevolgd en de twee mannen waren vrij snel in een gesprek, over de toestand in het Midden Oosten, met de gezantschapsattaché en een ambtenaar van Downing Street.

Ongeveer een kwartier later kwam een van de clubbedienden binnen in zijn lichtbruine uniform en riep hardop:

— Telefoon voor grootvorst Slarotdimov!

De man radbraakte de naam vreselijk, maar desondanks stond vorst Iwan op en volgde de man.

Hij bleef nauwelijks tien minuten weg en toen hij binnenkwam, dacht Brand twee ronde, lichtrode plekjes te zien op de bleke wangen van het knappe gezicht van de jonge Rus.

— Het gesprek schijnt hem te hebben opgewonden, zei Brand zacht tegen Raffles. Deze knikte slechts zonder te antwoorden. Het was nog nauwelijks een kwartier later, of vorst Iwan begon herhaaldelijk op zijn polshorloge te kijken, stond toen vlug op en begon afscheid te nemen.

Het was duidelijk, dat de jonge Stonehyngge zich klaar maakte om met zijn nieuwe kennis mee te gaan, maar Slarotdimov scheen hem lachend af te poeieren en het jongste lid van de Windsor Club droop teleurgesteld af.

Raffles boog zich zover mogelijk naar Brand over en fluisterde zacht:

— Wacht hier op mij. Ik kom zo snel mogelijk terug.

Het volgende ogenblik was Raffles de zaal uitgelopen, op de hielen van de jonge Rus.

Er ging een uur voorbij, twee uren, het sloeg middernacht, de leden begonnen te vertrekken, met moeite hun geeuwen verbergend en nog steeds was Raffles niet terug. Brand begreep niets van die langdurige afwezigheid.

Het sloeg half één en er waren nog maar drie hardnekkige leden in de zaal, onder wie Stonehyngge, die half sliep, toen Raffles weer binnenkwam en naar Brand toeliep, hem bij de arm greep om hem naar een stil hoekje te voeren en daar, onhoorbaar voor de anderen, fluisterend begon:

— Een merkwaardige avond, Charles. Hij is met haar weggereden en zij geeft de indruk hem heel goed te kennen.

— Wie is hij en wie is zij? vroeg Brand onthutst.

— Hij is onze introducé van vanavond, grootvorst Iwan Slarotdimov, en zij is, helaas, haar naam weet ik nog niet, maar gelukkig weet ik wel, wie zij is, want terwijl ik het tweetal volgde in een gewone taxi, Charles, schoot het mij plotseling te binnen, waar ik die vrouw voor het eerst heb gezien. Ik was nog heel jong en zij nog bijna een kind. Het was in 1944, drie maanden voor het laatste Duitse von Runstedt-offensief in de Ardennen en wij hadden haar gesnapt in haar uniform van hulpverpleegster, juist toen zij bezig was, de portefeuille van een Amerikaans stafofficier na te snuffelen.

— Een spionne, fluisterde Brand.

— Een duitse spionne, Charles, die Engels spreekt, zoals jij of ik en nu herinner ik mij plotseling ook haar naam: Irma Kellermann!

HOOFDSTUK II.

HET WESPENNEST

Brand keek Raffles met ongelovige ogen aan en herhaalde fluisterend:

— Een spionne? Nu? Hier?

— Waarom nu niet en waarom niet hier, als ik vragen mag? antwoordde Raffles, met hoog opgetrokken wenkbrauwen. Gespioneerd wordt er altijd. En zoals altijd worden de mooie vrouwen vooruitgeschoven als pionnen op dit schaakbord van wantrouwen, bedrog en verraad. Dat briefje was de inleiding en ik hoop het te pakken te krijgen. Maar dit weet ik wel, die kelner is een Duitser, die actief heeft deelgenomen aan de laatste oorlog. Hij ging de dienst uit met de rang van kapitein. Ik heb dit vanavond nog weten te ontdekken. Wat haar zelf aangaat, zij heeft de vreemdste avonturen beleefd, is ook filmactrice geweest, de vriendin van Krensky en zelfs de wettige vrouw van een Spaanse Grande, heel rijk, tamelijk oud, die kort na het huwelijk overleed. Zij heeft vervolgens het reusachtige kapitaal, dat zij erfde, zo goed als helemaal verspeeld in Monte Carlo en daarna is zij gaan zwerven.

— Dat alles biedt nog geen zekerheid, Edward.

— Ik geef dat toe en daarom wil ik zekerheid hebben. Er is iets aan de hand dat staat voor mij vast. Ik heb bijvoorbeeld al ontdekt dat zij op dit ogenblik in intieme relatie staat met een hooggeplaatst stafofficier.

— Hoe komt het, dat die vrouw nog leeft? Waarom werd zij destijds niet onmiddellijk tegen de muur gezet, als zij op heterdaad werd betrapt?

— Er was iemand, Charles, die een goed woordje voor haar deed, en haar jeugd ter sprake bracht.

Brand keek Raffles een ogenblik nu strak aan en vroeg toen met de uitgestrekte wijsvinger op zijn borst:

— Jij?

— Ja, ik.

— Je hebt daar nooit over gesproken en toch zaten wij destijds in dezelfde sector.

— Over zulke dingen, spreekt men doorgaans niet, zelfs tegen zijn beste vrienden niet. Zij heeft tot het eind van de oorlog gevangen gezeten in Rochefort, waar zij werd opgesloten in het politiebureau, maar direct na de Duitse terugtocht, gevolgd door de capitulatie maakte zij van de verwarring gebruik om in een onbewaakt ogenblik te vluchten. Ik heb haar toen niet meer teruggezien, maar dat zij het is, daar twijfel ik geen seconde aan. Het schijnt haar niets te kunnen schelen voor welk land zij spioneert. Zij is geboren om te bedriegen en te verleiden. Maar zij is nu geen kind meer en de zaak is van het hoogste belang. Ik zal deze zaak uitzoeken, al zou ik er dag en nacht voor moeten werken.

— Als onze moeite maar niet vergeefs zal zijn en hier maar geen sprake is van een gewoon liefdesavontuur.

Raffles schudde langzaam het hoofd en zei bijna onhoorbaar:

— Nee, Charles. Ik verzeker je dat het heel wat anders is. Dat zal wel spoedig blijken. Ik heb het adres van die Duitse kelner. De man spreekt ook heel goed Engels, ofschoon met een licht accent. Hij noemt zich Joe Hare, maar hij heet inderdaad Joseph Malkowsky.

— Wie heeft je dat verteld?

— Signor Pinzella in eigen persoon.

— Heeft Malkowsky hem dat zelf verteld?

— Nee, een kamermeisje uit het Alexandra Hotel, ook een Duitse, moet hem hebben gekend en noemde zijn eigenlijke naam aan een van de kelners van Pinzella, zonder trouwens aan iets kwaads te denken.

— Maar die Italiaan zelf?

— Ook die koestert geen wantrouwen. Het komt heel vaak voor, dat kelners een andere naam noemen dan hun eigen. De meesten, Engelsen en ook Duitsers, geven zich Franse namen, omdat zij in de veronderstelling verkeren, dat zij dan vlugger zullen worden aangenomen. Vannacht gaan wij nog aan de slag. Ten eerste moet ik het briefje hebben, dat Malkowsky van Irma kreeg en dan moeten wij proberen te ontdekken, wie die Iwan Slarotdimov in werkelijkheid is.

— Maar zijn pas dan, Edward? Hij moet toch nog altijd een pas hebben om ons land binnen te komen?

— Beste Charles, het lijkt mij, dat de laatste oorlog, je niet veel heeft geleerd. Elk land spioneert, Engeland net zo goed als Frankrijk en Rusland... Ja, dat land vooral, het schijnt de Russen in het bloed te zitten. Van jongsaf zijn zij opgegroeid in een sfeer van samenzwering en geheimzinnigheid. Zij kunnen het spioneren niet laten, zelfs als daarvoor schijnbaar geen reden is. Denk maar aan die geruchtmakende geschiedenis indertijd in Canada met Igor Gouzenko.

Trouwens de zaak met Chochlof, die de Russische spionagezaak in Duitsland een gevoelige klap gaf, ligt mij nog vers in het geheugen. Iedere regering laat spioneren en is dat in zekere zin verplicht als middel tot zelfbehoud, maar dat neemt niet weg, dat er grote verschillen bestaan in het stelsel. Er zijn spionnen, die het niets interesseert voor geld desnoods hun eigen land te verraden en daarbij hoort Irma Kellermann en waarschijnlijk die Joe Hare alias Malkowsky en Iwan Slarotdimov ook. Die man is natuurlijk geen grootvorst of ik mag een staart krijgen. En passen? Wel, zij worden bij honderden gemaakt,

of liever, er zijn er altijd honderden ter beschikking van de chef van de spionagecentrale, die ze dus maar heeft in te vullen en te laten stempelen. En zo'n paspoort is ingevuld op naam van Iwan Slarotdimov en plotseling kent een oud adellijk geslacht een telg meer. Je moet bedenken dat de Slarotdimovs bij de bolsjewistische revolutie zijn uitgeweken, daarom is het bedrog ook niet zo gemakkelijk te achterhalen. De naam heeft echter een bijzondere goede klank, ook hier spreekt het dus vanzelf, dat direkt alle salons en clubs voor een edelman van die naam opengaan. Nu, genoeg gepraat. Wij zullen nu eens aan de slag gaan.

— Wat doen wij het eerst?

— Op de allereerste plaats ons vermommen. Dat is bij een zaak als deze broodnodig. Want, Charles, het zal wel geen nieuws voor je zijn, als ik je vertel, dat dergelijke spionnen, zodra zij op een bepaalde hoogte komen, beschikken over heel veel geld. En al beschouwt Scotland Yard mij als een statenloze, als een soort paria, een uitgestotene, ik zal dan toch twee vliegen in één klap kunnen slaan: mijn land dienen en mijn bezit vermeederen.

— Waar woont die Malkowsky, alias Hare?

— Op de vierde verdieping van een oud, vervallen huis in Milton Street. Dat is een smalle, donkere zijstraat van Marylebone Road.

— Wat doet Henderson?

— Voorlopig denk ik hem nodig te hebben, alleen om ons met een van de wagens naar de plaats van bestemming te rijden. Henderson is moedig en zo sterk als een beer, maar hij is helaas, ook een beetje te luidruchtig, en dat kunnen wij tegenover sluwe spionnen niet gebruiken. Want voor wij verder gaan, Charles, ik hoef je zeker niet te zeggen, dat dit een gevaarlijk grapje gaat worden.

— Ik weet, dat we ons leven op het spel gaan zetten.

— Dat zal de naaste toekomst wel uitwijzen, Charles. Laten wij maar aan de slag gaan, de bedienden bekijken ons al smekend, verlangend naar onze aftocht

en naar hun bed.

— Maar zij kunnen toch niet weggaan, de arme kerels, voor mijnheer Stonehyng is opgestapt, die daar als een uil in doodsnood zit?

— Wij zullen hen wel even van dat lastige meubel afhelpen, Charles, zei Raffles zacht.

Hij stapte naar de man met zijn hazelip toe, greep hem bij de arm, trok hem overeind en riep op gulle, hartelijke toon:

— Kom op, Stonehyng, het is tijd voor je. Je nieuwe vriend komt stellig niet meer terug. Ga de vorst morgenochtend afhalen voor een ritje te paard, als een soort verrassing. Waar logeert hij?

— Hier dicht bij, in het Alexandra Hotel.

De ogen van Raffles gingen snel even naar Brand en toen zei hij onverwacht:

— Een uitstekend hotel. Zorg dat er een goed rijpaard voor hem is. Ik doe je zelfs het voorstel hem een van mijn rijpaarden aan te bieden. Hij kan Happy day krijgen. Ik vind, dat wij onze Russische gast wel een kleine dienst mogen bewijzen. Geen tegenspraak! Morgenochtend om negen uur, zal mijn chauffeur Henderson zorgen, dat het paard gezadeld klaar staat. Voor de deur van het Alexandra Hotel.

Stonehyng was een en al dankbaarheid en onder aan de trap zei hij nog eens voor de laatste keer:

— Hartelijk bedankt, mylord!

Een paar minuten later waren Raffles en Brand de praatjesmaker kwijt.

Het was ruim één uur, toen zij langzaam Oxford Street inliepen; er waren nog heel wat mensen op straat. De blauwe Bentley stond nog altijd op dezelfde plek en Henderson zat achter het stuur te lezen. Raffles gaf hem zachtjes zijn instructies en daarna stapten de beide mannen in.

Onder het rijden keek Raffles nu en dan bijna instinctief door de achterraut, want hij wist heel goed, dat niemand reden kon hebben, Lord William Aberdeen en zijn secretaris te volgen.

De auto stond pas stil halverwege een verlichte zijstraat van de Victoria Street. De twee mannen stapten uit en Raffles maakte snel een groen geverfde tuindeur in een twee meter hoge muur open, waarna de beide mannen uit het gezicht verdwenen en Henderson, dadelijk weer verder reed.

Hij was ongeveer een half uur later weer terug, maar nu reed hij in een wagen, die er op het oog uitzag als een tamelijk veel gebruikte, nogal smerige taxi. Onder de gedekte motorkap echter, lagen acht krachtige cilindrs van een hele snelle motor verborgen en de auto kon dan ook gemakkelijk 120 km. per uur halen als het nodig was.

Hij stond nauwelijks stil, of hij zag een paar mannen aankomen, in wie zelfs zijn geoefend oog slechts met moeite de elegante Lord Aberdeen en de knappe secretaris Brand kon herkennen. Raffles moest dan ook het afgesproken wachtwoord gebruiken. Hij zag er uit als een wat slordig gekiede arbeider, met rood haar, een das los om zijn hals, een pet schuin op het hoofd.

Brand was van blond pikzwart geworden, met een bruine tint op zijn gezicht, als van iemand die veel in de zon heeft gelopen. Hij zag er uit als een gemeentebeampte, een opzichter of iets dergelijks met een actentas onder zijn arm.

Raffles zei weer zacht iets tegen de reus.

De twee vrienden stapten daarna in de taxi, die zo snel mogelijk naar Park Lane reed, een lange verkeersweg, die langs de oostelijke grens van Hyde park loopt.

Niet ver van de uiterste hoek van Hyde park, op een plek waar geparkeerd mocht worden, stond de wagen stil, Raffles en Brand stapten uit en liepen vlug verder, in de richting van de Miltonstreet. Het bleek een smalle, slecht verlichte straat te zijn, met gelijkvormige, lelijke, oude huizen, somber van kleur.

Raffles keek naar de huisnummers en begon toen langs de huizenrij verder te lopen, met Brand naast zich, totdat hij stil stond bij de ingang van een steeg waar het zo donker was, dat men geen hand voor ogen kon zien. Alleen aan het

eind pinkte het lichtje van een eenzame, vlak tegen de muur aangedrongen lantaarn.

Raffles wees veelzeggend in de duistere geul en fluisterde:

— Daar zullen wij in moeten, Char-

les, om de woning van de zogenaamde kelner te kunnen bereiken, zonder dat hij het merkt.

— Ik weet heel precies, Edward, waar dit steegje heen loopt, zei Brand, het komt midden in een wespennest uit.

HOOFDSTUK III.

DE SAMENZWERING

Het steegje bleek niet helemaal recht te lopen en het duurde niet lang of men zag van de straat niets meer.

Aan weerskanten stonden donkere muren, met hier en daar een smerig raam, waarachter echter totaal geen licht te zien was.

Er was dan ook niemand, noch op de straat, noch achter die ramen, die de gangen gadesloeg van de twee donkere gedaanten, die daar vlug verder slopen, tot bijna aan het einde van de steeg, waar een blinde muur, nauwelijks een meter breed, hen tot staan bracht.

Daar ontdekte het scherpe oog van Raffles echter het uiteinde van een eenvoudige brandladder en plotseling nu schoot het hem te binnen, dat die blinde muur de afscheiding moest vormen tussen de huizen aan weerskanten, die helemaal geen tuin hadden, zelfs geen binnenplaats en een kleine ouderwetse schouwburg, waar een derde-rangs gezelschap optrad en zogenaamde volkstukken opvoerde.

De twee mannen stonden hier dus voor een van de nooduitgangen van het kleine teater.

Raffles glimlachte tevreden, ging op zijn tenen staan en kon met zijn handen juist de onderste sport bereiken van die ijzeren, wankele ladder, die zeker in geen jaren geverfd was.

Hij spande zijn spieren, trok zich hoger op, greep de derde sport en slingerde zich lenig als een kat op de ladder.

Brand moest, om dit te kunnen doen, springen, omdat hij kleiner was dan Raffles, maar het lukte ook hem zich op de ladder te werken.

Achter elkaar klauterden zij naar bo-

ven, totdat zij op de hoogte van het rechtse dak waren gekomen, terwijl de schouwburgzijmuur nog een viertal meters hoog was.

Een meter hoger echter, verdween de ladder al, via een soort portaaletje in de donkere zijmuur.

— Dat is om te onthouden, zei Raffles zacht. Het kan ons te pas komen.

Van de ladder tot aan de dakgoot was niet meer dan een paar decimeter en een ogenblikje later stonden de twee mannen naast elkaar in die goot, die verdacht kraakte, zodat zij verschrikt stilstonden en aandachtig luisterden.

Gelukkig stonden zij vlak bij een tamelijk breed zolderraam, dat weliswaar goed gesloten was, maar dat onmogelijk lang weerstand kon bieden aan de geofende handen van de grote avonturier.

Er zat geen luik voor en na de beide zijvleugels van het raam voorzichtig te hebben opengedruwd, konden zij nu binnenstappen.

Zij stonden nu blijkbaar op een stikdonkere zolder.

Het was duidelijk, dat deze zolder niet gebruikt werd door de bewoners, zelfs niet om de was te drogen.

Plotseling klonk duidelijk een scherp geluid, krassend, alsof er een stoel over een houten vloer werd geschoven.

Toen ging een deur open, die dus ergens moest zijn, ofschoon geen van de twee vrienden iets van een lichtkier hadden gezien en een man stond op de zolder, waar ineens een baan geel, vrij helder verlicht, overheen schoot.

Als Raffles en Brand bij toeval in die lichtbundel hadden gestaan, dan zouden zij ongetwijfeld gezien zijn. Nu ble-

ven zij echter doodstil staan in het donker en de man liep vlug de zoldertrap af, deed beneden heel voorzichtig een deurtje open en een ogenblik later klonken zijn zachte voetstappen weer op de trap. Het was duidelijk, dat hij niet gehoord wilde worden door de andere bewoners.

Al die tijd bleef de deur open, al die tijd liep de gele lichtbaan over de zoldervloer.

Er was niets te horen in de kamer, of het hokje, achter die deur.

Zodra echter de man weer in de geopende deur verscheen, zei een driftige, gedempte, maar scherp fluisterende stem:

— Geloof je niet, dat de zaak te ernstig is, heren, om tijdens de vergadering weg te lopen, om je sigaretten te halen?

— Juist omdat ze zo ernstig is, had ik ze nodig, antwoordde de man, die weg was geweest, even zacht. Zonder sigaretten kan ik nu eenmaal niet goed denken. Nu kunnen we verder gaan, Porenkin. Je zult een aandachtig gehoor...

Op dat ogenblik ging de deur dicht en van het overige was niets meer te horen.

Geen geluid meer en geen spoortje licht. Het was duidelijk, dat de deur aan de binnenkant langs alle reuten en kieren voorzien was van een geluiddempende en lichtwerende stof, duffel, molton of schuimplastic.

Raffles, die al bij het eerste geluid zijn revolver had getrokken, pakte nu Brand bij de arm en trok hem heel voorzichtig met zich mee in de richting van de deur, die net open had gestaan en die zich bijna vlak naast de smalle, draaiende zoldertrap bleek te bevinden.

Daar men onmogelijk in de kamer enig licht op de zolder zou kunnen zien, knipte hij zijn zaklantaarn aan en onderzocht heel nauwkeurig de houten wanden van het kamertje, waar die geheimzinnige, nachtelijke vergadering werd gehouden, totdat hij iets ontdekte, dat een glimlach van voldoening op zijn lippen bracht.

Het was klein maar belangrijk, het

was niets anders dan een kwast in het oude hout, dat door de tijd wat losser was gaan zitten en die met enige handigheid en moeite er wel uit zou kunnen worden gehaald.

Het ovale propje hout zat ongeveer een halve meter boven de grond en het zou zeker dus niet zo vlug in de gaten lopen, als het niet meer in het gaatje zat.

Zonder het minste geluid nam hij zijn etui met gereedschappen dat met dik fluweel gevoerd was en haalde daaruit een boortje.

Hij draaide heel voorzichtig het boortje in de kwast en na acht slagen draaide die al mee in de opening en kon Raffles het stukje hout zonder de minste moeite uit het gat halen.

Onmiddellijk was er een helder ovale plek licht op de stoffige vloer te zien op een paar voet van de houten zijwand van het kamertje.

En ook waren direkt, hoewel nog onduidelijk, de fluisterende stemmen van mensen te horen, die nu en dan heel opgewonden met elkaar schenen te beradenslagen.

Het was duidelijk, dat zij alle moeite deden, zelfs in dat goed afgesloten vertrekje, hun stemmen zoveel mogelijk te dempen. Raffles ging languit op de vloer liggen, wachtte nog even en bracht toen zijn oog voor de opening, die ongeveer de grootte van een cent had.

Het vertrek was zo klein, dat hij het gemakkelijk zo goed als helemaal kon overzien.

In het midden stond een gewone houten keukentafel, met enige papieren erop en boven die tafel brandde een lamp die een vrij helder licht wierp op de twee mannen en de vrouw, die rond de tafel zaten.

Raffles herkende hen bijna onmiddellijk.

De vrouw was Irma Kellermann, de ene man was de kelner met het grijze haar uit het café Pinzella, Joe Hare, en de tweede man was niemand anders dan de nieuwe vriend van Stonehyng.

Hij rookte een sigaret, wat Raffles duidelijk kon zien en zat met hoog opgetrokken wenkbrauwen, met een e-

nigszins nijdige uitdrukking te luisteren naar een betoog van Joe Hare, tot dat hij de man met een ongeduldig gebaar het zwijgen oplegde en hem in de rede viel, terwijl hij blijkbaar moeite had te fluisteren:

— Dat alles, Hare, klinkt prachtig... voor een film. Het is fantastisch, het is zelfs romantisch als je wilt, maar sinds wanneer is spionage een sprookje voor kinderen? Een revue met liedjes en ballet? Ik heb mijn instructies en daaraan wens ik mij te houden. En je zult het toch zeker niet in je hersens krijgen, Hare, ongehoorzaam te zijn?

Poremkin zat net tegenover Raffles. Zijn gezicht werd door de lamp boven de tafel bescheen. Raffles schrok van de koude wrede uitdrukking op zijn gezicht, toen hij dat zei, van de gloed van ontembare wilskracht en onverzettelijkheid in de donkere ogen.

Hare antwoordde onmiddellijk:

— Je weet heel goed, dat jij de baas bent, Poremkin. Al hebben wij dezelfde rang in het leger gehad, in deze zaak ben je mijn meerdere. Ik zal dus zonder meer al je instructies opvolgen. Ik meende echter, dat mijn plan, althans de overweging waard zou zijn.

— Ik zeg je nogmaals, dat het te fantastisch is. Waarom al die omwegen? Lopen wij al niet genoeg gevaar? Dat briefje, bijvoorbeeld, dat had nooit in een vol restaurant overgegeven moeten worden. Wie garandeert je, dat geen nieuwsgierig oog het heeft gezien? Waar is de code op het ogenblik?

— Beneden in mijn kamer. Maar maak je niet ongerust, het is een knappe vent, die die vindt. Het is zo goed verstopt, dat geen sterveling het kon ontdekken en het zou nog niet veel uitmaken, want het is in geheimschrift. En nu terzake. Wat wil je dat Irma en ik zal doen?

— Wij waren daar allang aan toe geweest, Hare, als je ons niet had opgehouden met je fantastische ideeën, zei Poremkin koeltjes. Luister dan nu goed en laat ik het niet voor de tweede keer moeten zeggen. De tijd begint te dringen en bovendien heb ik vannacht nog andere dingen te doen.

— Vrouwen? vroeg Irma en haar stem klonk even snijdend.

Poremkin haalde zijn schouders op, blies een rookwolkje uit en antwoordde:

— Wij hebben lang genoeg samen-gewerkt Irma, zowel in Moskou als in Den Haag, in Warschau als in Rome, om te kunnen weten, dat ik zulke dingen niet doe, wanneer er belangrijke dingen voor mijn land op het spel staan. En nu geen gezwam meer, jullie, of ik maak mij kwaad.

Er vertoonde zich weer een uitdrukking op zijn gezicht, die de vrouw deed verbleken en Hare deed ineenkrimpen, alsof hij werkelijk de haas was, zoals hij zich in de Engelse taal noemde.

Poremkin tipte de as van zijn sigaret, keek even op het papier, dat hij had gepakt, en zei:

— Het stuk in kwestie moet binnen veertien dagen in 't bezit zijn van 't Kremlin, Irma. Je weet waar het om gaat. Het is een volkomen uitgewerkt schema van een nieuwe Engelse raket. Ik zal je 'n langdradige beschrijving besparen. Op dit lijstje zul je wat namen vinden, die zeker in de titel van het plan vermeld zullen zijn. Het ligt, zoals ik jullie al heb verteld, op dit ogenblik in de safe van een van de hogere ambtenaren van het Ministerie van Financiën.

— Van Financiën? vroeg Malkowsky verbaasd.

— Ja. Men is thans bezig met een berekening van de kosten en daarvoor is het ontwerp dezer dagen, wat ik volkomen zeker weet, van de kluis op het Departement van Oorlog naar dat van Financiën verhuisd.

— En de man, die er het toezicht op houdt, die de brandkast sluit? vroeg Irma, Poremkin strak aankijkend.

— Juist de man die wij nodig hebben. Hij is departements-chef. Hij verdient een goed salaris, maar hij is niet rijk en toch zou hij graag veel geld uitgeven. Mijn mannen hebben juist ontdekt, dat hij erg dure liefhebberijen heeft, postzegels, paarden en vrouwen. Zijn naam is Ralph Oakwood. Hij loopt tegen de vijftig. Mannen op die leeftijd en van die aanleg zijn uiterst gevoelig voor vrouwelijk schoon. En hoe knap

je bent, hoef ik je zeker niet te zeggen Irma.

— Je zegt dit op het ogenblik met de hartstocht van een stokvis, zei Irma met een kort lachje. Ik ben overigens ijdel genoeg, om het zelf te weten. Ik begrijp de bedoeling heel goed.

— Je weet ook dat je mag gaan tot een bod van veertigduizend pond sterling, voor het stuk. Het is een erg hoge som, maar ik verzeker je dat het ontwerp, dat geld volkomen waard is. Bezwijkt hij niet voor je verleidingen, dan moeten natuurlijk de paardemiddelen worden toegepast. Je weet wat ik bedoel. Je hebt het meer bij de hand gehad. Als wij de sleutels maar hebben, want daar komt het dan in de eerste plaats op aan. Je bedwelmt hem dus met het bekende middel, je speelt ons de sleutels in handen en de rest is onze zaak. Ik zou de portier van een Departementsgebouw wel eens willen zien, die in deze tijden niet bezwijkt voor een som van vijfduizend pond sterling, vooral als hij onmogelijk kan weten, wat eigenlijk ons doel is. Het eerste plan verdient echter de voorkeur. En denk er wel aan, het moet het oorspronkelijke ontwerp zijn of een microfilm, geen afschrift of kopie, want daarmee heeft een slimme duivel in Den Haag ons eens lelijk mee beduvelde. Ik voel mij koud worden, als ik nog denk aan het figuur, dat wij toen tegenover nummer 1307 in Moskou hebben geslagen. Het scheelde maar een haartje of wij waren toen ter plaatse... hm... dinges... hoe noem je dat?... geliquideerd. Een kopie vol fouten, had de schurk ons in de handen geduwd. Deze keer moet ik dus het originele plan hebben of de microfilm. Begin morgen maar, want de tijd dringt en houdt mij vooral goed op de hoogte van je vorderingen. Je weet waar je Grootvorst Iwan Slarotdimov kunt vinden. Geen briefjes, denk erom, onder geen beding. De telefoon, als het dan niet anders kan, maar dan ook de afgesproken woorden gebruiken en in het ergste geval ons cijferschrift. Het allerbeste is en blijft natuurlijk steeds een mondeling gesprek. Heeft een van jullie nog

iets te vragen?

— Moet ik bij Pinzella blijven? vroeg Malkowsky.

— Natuurlijk. Welke reden zou je hebben om daar weg te gaan? Je blijft daar in de buurt van de Engelse officieren, die in dat restaurant komen en je zet je grote oren wijd open. Bovendien men heeft mij gezegd, dat Oakwood daar ook nogal veel komt. Je kunt dus bij de kleine intrige je rol wel degelijk blijven spelen. Verder dien je als tussenpersoon tussen Irma en mij. Men moet ons niet zoveel samen zien. Ik verwacht overmorgen ochtend je eerste rapport, Irma, en ik reken er op, dat je dan al opgeschoten bent.

— Hoe kom ik in contact met hem? vroeg Irma.

— Je kunt in Hydepark paard rijden. Daar komt hij iedere ochtend, dat weet ik zeker.

— Hoe laat?

— Van negen tot tien uur. Dan stalt hij zijn paard en gaat met zijn auto naar het departement. Nog iets?

Geen antwoord meer.

Raffles begreep, dat dit enorm belangrijke gesprek, dat zulke geweldige gevolgen kon krijgen, direkt ten einde zou zijn.

Hij greep Brand, die niets had gezien en zo goed als niets had gehoord, bij de arm, waarna ze snel naar de verste hoek van de zolder kropen, en zich verborgen achter een oude sofa.

Het was hoog tijd, want een paar seconden nadat het donker was geworden, ging de deur open en drie gestalten verschenen even in de lichtbaan, waarna het weer donker werd.

De deur werd voorzichtig dicht gedaan en toen kraakten heel zacht de treden van de zoldertrap.

Het duurde wel bijna een kwartier voor het scherpe oor van Raffles de huisdeur beneden heel zacht hoorde sluiten.

Toen pas kroop hij weer te voorschijn en knipte zijn lamp aan.

Brand zag, dat zijn gezicht doodsbleek was en dat zijn hand beefde, toen hij fluisterde:

— Dat is verschrikkelijk. Dat moet

tot iedere prijs voorkomen worden en dat zullen wij doen ook. Vlug langs de brandladder weer naar buiten en vooral het zolderraam goed sluiten.

Hij keerde zich om en wilde juist weggaan, toen zijn oog viel op een zakdoekje, dat op de bovenste traprede lag.

Hij liep er vlug heen, raapte het op, rook er aan en wikkelde het zorgvuldig in een stuk van een oude krant.

— De truc met de zakdoek kon deze

keer wel eens verkeerd aflopen, al heeft zij ook niets van het verlies gemerkt, mompelde hij zacht in zichzelf.

— Wat wil je met die zakdoek gaan uitvoeren, Edward? vroeg Brand verbaasd.

— Ik zelf wil er niets mee uitvoeren, maar ik ken een schepsel, die er heel wat mee zou kunnen doen, denk ik, antwoordde Raffles, met een flauwe glimlach. En nu naar huis!

HOOFDSTUK IV.

DE VERGIFTIGDE NAALD

Irma Kellermann was door Poremkin ondergebracht in een van die dure pensions, die men nog vindt in de omgeving van Hyde Park en waar men naar verkiezen gemeenschappelijk kan eten of wel, tegen een aanzienlijke verhoging op zijn eigen kamer bediend kan worden. Overigens bewoonde Irma er niet minder dan drie, en van de mooiste, een slaapkamer, een soort boudoir en een woonkamer, die tegelijk als eetkamer diende.

Deze kamers lagen in de vorm van de leter L, want zij bevonden zich juist op een hoek en vier van de zeven ramen keken uit, op een tamelijk brede zijstraat, drie op het bekende park.

En wanneer Irma niet naar Londen was gekomen met heel andere plannen dan zou zij beslist hebben kunnen genieten van het prachtige uitzicht op de derde verdieping van het huis, vanwaar men het park en Rotten Row bijna helemaal kon overzien.

Het was in de ochtend, na het gewichtige gesprek op de zolder, toen het dienstmeisje, niet zonder verwondering over het vroege uur, het was nauwelijks half tien, een heer kwam aankondigen, die Madame Irma noodzakelijk en direkt moest spreken.

Irma, die juist van de ontbijttafel was opgestaan, goolde het ochtendblad, dat zij had gelezen, met een ongeduldig gebaar op de grond en riep uit:

— Is het hier in Londen de gewoonte mensen om half tien al te bezoeken? Zeg, dat ik er niet ben, zeg, dat ik hier nog geen vrienden heb kunnen maken en geen onbekende wens te ontvangen, zeg maar wat je wilt.

— Die heer ziet er heel deftig uit,

Madame, hij is met een mooie auto gekomen en hij zei heus, dat het heel erg dringend was.

— Maar heeft hij dan zijn naam niet genoemd? Ik zeg je, dat ik hier nog niemand ken! riep de jongevrouw ongeduldig uit.

— Hij noemde er zelfs twee, madame, antwoordde het meisje vlug. Hij zei, dat u hem zeker wel zou ontvangen, want ik had zelf al gezegd, dat madame zo vroeg in de ochtend zeker belet zou geven, als ik maar twee namen noemde, Rochefort en Hylton.

De vrouw draaide zich vlug om, om niet te laten zien hoe bleek zij werd.

— Dat zegt mij nog niet veel, maar laat dan in 's hemelsnaam die lastpost maar boven komen.

Het meisje verdween en nauwelijks was de deur achter haar dichtgevallen, of Irma holde naar haar boudoir, maakte daar een sandelhouten kistje open, dat op een ouderwetse tafel stond, haalde er een klein leren etui uit, deed het kistje weer dicht en liep terug naar de woonkamer.

Het etui had zeker een geheime sluiting, want het duurde een paar seconden voor zij het open had.

Haar nog altijd bleek gezicht had een wilde uitdrukking, haar lippen waren dicht op elkaar geperst, toen zij even naar de inhoud keek, tevreden knikte, het etui weer sloot en het onder het bereik van haar hand, op een kleine tafel zette, tussen de beide ramen, waarna zij er een dik boek voor legde.

Nauwelijks had zij dat gedaan of het meisje deed opnieuw de deur open en liet een heer van middelbare leeftijd binnen, helemaal in het zwart gekleed,

die eruit zag als een begrafenisondernemer, met zijn stroef, langgerekt gezicht, de lijnen van neus tot mondhoek, zijn vale tint en de gitzwarte, dikke wenkbrauwen.

Waarschijnlijk had Irma heel iemand anders verwacht, want zij zei een beetje geschrokken op een stoel wijzend:

— Ik ken u volstrekt niet, mijnheer. Ik dacht eigenlijk...

— Dat hier majoor Hylton in eigen persoon zou binnenkomen? voltooidde de bezoeker met een wrange glimlach om de dunne lippen, haar zin. Dat zou onmogelijk zijn, vrees ik, madame, want majoor Hylton is dood. Ik zie echter met genoegen, dat u zich tenminste z'n naam nog herinnert, al is de zaak in de buurt van Rochefort, waarbij hij zo nauw betrokken was, en u ook, alweer jaren geleden. Want u herinnert het u natuurlijk, anders zoudt gij mij niet hebben ontvangen.

— Of ik het mij herinner? herhaalde Irma schamper. Zou men zich de man niet herinneren, die ons tegen de muur heeft willen zetten?

— Dat zou onnatuurlijk zijn. Maar dan herinnert u zich waarschijnlijk ook de man, die u het leven redde?

— Zeker doe ik dat, al heb ik nooit zijn naam geweten, antwoordde Irma zacht.

— Dat wist ik. Als ik daar niet zeker van was geweest, dan zou ik waarschijnlijk niet gekomen zijn.

— Wat betekent dat? vroeg zij toonloos. U wilt toch niet zeggen, dat u die jonge, Engelse officier bent, die destijds voor mij gepleit heeft en de doodstraf heeft helpen veranderen in gevangenisstraf?

— Die ben ik, antwoordde John Raffles rustig.

— Onmogelijk! barstte Irma uit. Hij was een man van nauwelijks dertig jaar, misschien iets ouder en ik kan er niets aan doen, maar ik schat u op minstens zestig.

— Ik dank u voor het compliment. Het was ook de bedoeling, dat men mij voor zestig zou aanzien. Ik ben werkelijk die officier en ik zou u van a tot z haarfijn dat hele geval kunnen vertel-

len. Intussen, misschien zou u dat niet overtuigen, want nog anderen zijn daar bij geweest, die het evengoed kennen als ik. Ik heb echter iets, dat iemand anders onmogelijk kan hebben, dan alleen de man die u redde, Irma Kellermann. Hier is het.

Raffles had de hand in de zak gestoken en gaf haar nu de helft van een ivoren identiteitsplaatje.

— Dat is een plaatje, dat ik op mijn borst droeg, ging hij even kalm verder. Dadelijk na de capitulatie van Duitsland heb ik u in het politiebureau opgezocht, het plaatje gebroken, waar u bij was en u de andere helft gegeven. Er staat geen naam op, alleen een stamboeknummer. Dwars door het nummer loopt de breuk. Ik gaf u dat stuk, opdat ik u later zou kunnen terugvinden, als dat nodig was. Als u uw helft nog heeft, dan zult u zien, dat de twee precies aan elkaar passen.

De vrouw had met trillende vingers het stukje ivoor aangenomen, keek er nauwelijks naar en zei:

— Ik heb die helft nog en ik zal ze gaan opzoeken. Ik moet weten, wat dit allemaal betekent.

Zij ging haar boudoir binnen en vandaar naar haar slaapkamer.

Raffles liet vlug zijn onderzoekende blikken in het rond gaan en sloop toen als een panter, onhoorbaar door de kamer, keek op alle meubelen, keek op het tafeltje tussen de beide ramen, staarde in het leren etui, achter het boek, probeerde het open te krijgen en glimlachte, toen hij merkte, dat dit niet gelukte.

Hij zette het vlug weer op dezelfde plaats en hij zelf zat weer op de plek, waar zij hem had verlaten, toen Irma weer binnen kwam, langzaam, met de beide helften van het ivoren plaatje in de hand.

— Zij horen bij elkaar, zonder enige twijfel. Ik zou kunnen zeggen, dat jij jouw helft gestolen had, maar ik wil aannemen, dat je het werkelijk bent. Nu zoek ik naar de reden van je komst maar kom daar niet verder mee. Waarvoor die vernomming?

— De reden daarvan zal je snel dul-

delijk worden, Irma. De reden van mijn komst? Kijk eens. Ik wil proberen op je gevoel van dankbaarheid te werken, door je ernstig de raad te geven, je plannen op te geven. Vertrek onmiddellijk naar Moskou, of voor mijn part naar Amerika, maar laat je hier op zijn minst in geen tien jaar zien.

De jongevrouw was doodsbleek geworden, drukte de linkerhand op het hart en vroeg schor:

— Wat wil je daarmee zeggen? Wat bedoel je?

— Je hebt het heel goed begrepen, Irma Kellermann, zei Raffles met stemverheffing. Jij, Poremkin en Malkowsky zijn hier om een stuk te stelen, waar ik zelf een hekel aan heb en toch zal ik nooit het verdwijnen van dat stuk naar het buitenland toestaan. Voor mijn part werd het gestolen en vernietigd, maar nooit door spionnen in dienst van onze vijanden. Ik ken jullie gawe om de uitvindingen van anderen te vervolmaken, ik ken jullie technisch vernuft. Uit deze vinding zou een wapen te ontwikkelen zijn van zo'n afgrijselijke kracht, dat, als er ooit weer een oorlog zou uitbreken, het aan elk menselijk leven op deze aarde met één slag een eind zal maken. Ik zal er niet verder op ingaan, ik wil niet, dat deze zaak verder komt en ik herinner je aan wat ik voor je deed, met het oog op mijn verzoek zo snel mogelijk te verdwijnen.

Irma Kellermann was nog bleker geworden bij het horen van deze woorden.

Zij keek Raffles aan, alsof zij een spook zag en haar stem was bijna niet te verstaan toen zij er met moeite uitbracht:

— Hoe ben je, hoe weet je...

— Ik weet het, dat is voldoende voor jou. Ik weet, dat je van plan bent Ralph Oakwood, de man die op dit ogenblik het stuk onder zijn berusting heeft, onder jouw invloed te brengen, en als het kan, dat vervloekte plan van hem te kopen. Ik weet, dat je hem wilt bedwelmen, als dat niet lukt en dat dan je medeplichtigen het ontwerp voor de raket eenvoudig zullen stelen met behulp van zijn sleutels. En tenslotte

weet ik, dat ik er tegen ben, hoe dan ook.

— Je schijnt heel wat te weten, mijnheer de Onbekende. Wat zou je doen, als ik eens weiger uit Londen te vertrekken?

— Zou je wel weigeren? antwoordde Raffles ongelovig. Maar ben je dan geen vrouw? Voel je geen enkele dankbaarheid? Weet je, dat je meehelpt aan iets verschrikkelijks onmenselijks? En je bent niet eens een Russische. Je doet het dus alleen maar om het geld.

— En het plan is van een Engelsman! riep Irma op snijdende toon.

— Gelooft je, dat dat iets aan mijn plan zal veranderen... riep Raffles met flikkerende ogen. Wanneer je hier vanmiddag om twaalf uur nog bent, is het Ministerie van Oorlog gewaarschuwd en dat plan naar een andere, veilige plek overgebracht. Desnoods zal die slappeling van een Oakwood naar een ander departement worden overgeplaatst. En tenslotte zou ik er nog voor kunnen zorgen, dat de politie jullie als ongewenste vreemdelingen het land uitzet. Want je zogenaamde vorst Slarotdimov is hier met een valse pas binnengekomen, net als trouwens Hare, alias Malkowsky. Op dit ogenblik weet ik alleen nog maar van jullie plan af, maar om twaalf uur zou het gehele departement het weten.

— Jij alleen? herhaalde Irma Kellermann, koel.

— Ik alleen. Kom Irma, neem snel je beslissing. Vertrek voor het te laat is en doe het vrijwillig. Besef je dan helemaal niet, dat je verplichtingen tegenover mij zou kunnen hebben.

— Misschien, zei Irma en haar gezicht veranderde plotseling als van een volleerde toneelster, haar ogen kregen iets kwijnends, haar wimpers trilden, haar lippen sidderden even. Zij deed een stap naar Raffles toe, keek hem recht in het gezicht en vervolgde:

— Het is heel jammer, ik wil er geen geheim van maken, dat deze onderneming mijn laatste zou zijn geweest en dat ik er heel goed voor betaald word. Maar, je hebt me nu eenmaal in je macht en ik ben bang, dat ik mij zal

moeten onderwerpen.

Zij was onder het spreken naar het tafeltje tussen de ramen gelopen. Daarvoor moest zij zich omdraaien en Raffles had onmiddellijk een klein rond zakspiegeltje in de rand van zijn hoed verborgen en volgde al haar bewegingen.

De vrouw, die dacht, dat hij haar niet zag opende vlug de geheime sluiting van het etui, haalde er een heel klein blinkend voorwerp uit, dat zij bijna helemaal in de rechterhand verborg en er was niets bijzonders op haar gezicht te zien, toen zij met half neergeslagen ogen, langzaam weer terugkwam met de handen op de rug en tegen hem zei:

— Jouw bezoek kost mij heel wat, onbekende bezoeker, maar het schijnt niet anders te kunnen. Adieu dan, om twaalf uur zullen mijn vrienden en ik verdwenen zijn. En al mag de duivel weten hoe je het ontdekt hebt, ik maak je mijn compliment over je scherpzinnigheid.

Zij had haar rechterarm snel vooruit gestoken, alsof zij hem een hand wilde geven, maar nog veel sneller greep de linkerhand van Raffles haar rechterpols; zij moest haar hand van pijn openmaken en het kleine, blinkende voorwerp viel op het tapijt.

Zij gaf een lichte schreeuw en werd doodsbleek.

Zonder haar los te laten, knielde Raffles neer en raapte voorzichtig het voorwerp op.

Het was een gewone naaanaald, met het einde, met het oog in een soort houten steeltje, niet langer dan een paar centimeters, gestoken.

Raffles keek er even naar, lachte spottend, keek in het gezicht van de van angst half bewusteloze vrouw en zei:

— Een voortreffelijke oplossing en afdoende. Deze fijne naald zal wel niet zo onschuldig zijn, als zij er uitziet. Waarschijnlijk zit er vergift aan, dat pas na tien minuten of een kwartier werkt en dat is heel praktisch, want dan zit men niet met een lastig lijk opgescheept. Of heb ik soms ongelijk? Is dit maar een gewone naald, bij toeval

in dat mooie, blanke handje terecht gekomen? Wel, het is te proberen.

Raffles trok de pols van de vrouw omhoog en maakte een beweging, alsof hij de naald in haar vlees wilde steken.

Irma Kellermann gaf een kreet en viel flauw, maar nu goed.

Raffles droeg haar naar de sofa, legde haar daar neer en mompelde:

— Des te beter. Dat bespaart mij de moeite, serpent, je op een andere manier onschadelijk te maken.

Het volgende deed hij met de snelheid en het gemak van de ervaren vakman.

Eerst borg hij de dodelijke naald weer in het etui, klapte het dicht, stak het bij zich, zodat het geen ongelukken zou kunnen veroorzaken, keek nog eens om zich heen, stapte op het kleine bureautje toe en had dat in een ommetien opengebrouwen.

Heel snel en toch zonder iets over te slaan, doorzocht hij de verschillende laatjes, greep hier een papier, daar een brief en tenslotte een pak bankbiljetten, waar hij tevreden naar keek.

Hij had dit geld nauwelijks bij zich gestoken, toen er twee dingen gebeurden, die hem nog vlugger deden werken.

Ten eerste bewoog de vrouw de wimpers, alsof zij direkt wakker zou worden en ten tweede hoorde hij voetstappen op de trap en die waren beslist niet van het dienstmeisje.

Nee, het waren mannen, die daar aan kwamen.

Raffles was met een paar sprongen bij de deur en draaide de sleutel weer terug, want net had hij, uit voorzichtigheid, de deur afgesloten.

Hij pakte zijn hoed en rende door het boudoir naar de slaapkamer, die met een andere deur weer op de gang uitkwam.

Hij greep de knop van die deur en stond onbeweeglijk te luisteren, op alles voorbereid.

Op de kamerdeur werd geklopt, toen nog eens en toen werd die deur geopend. Op hetzelfde ogenblik draaide hij de knop om, stond op de gang en holde naar de trap.

Juist toen hij naar beneden stormde klonk in de kamer, waarvan de deur was opengebleven, een onderdrukte kreet van woede, gevolgd door een schreeuw van de vrouw, die op hetzelfde ogenblik snel en struikelend over haar woorden begon te praten.

— Wij zullen maar niet afwachten wat zij daar eigenlijk zegt, ik kan het mij wel zo'n beetje voorstellen, dacht Raffles, de man met veel mensenkennis, terwijl hij met drie treden tegelijk de trap afstormde, voorbij een geschrokken dienstmeisje vloog, nog juist de oude jichtige kamerverhuurster wist te ontwijken, de voordeur openrukte en op straat stond, met het jagende geluid van voetstappen nog in zijn oren.

Misschien voor het eerst in zijn avontuurlijke loopbaan verloor Raffles de gulden stelregel uit het oog dat de man is, wat zijn loop is, want hij rende, als een linksbuiten op een voetbalveld langs het lijntje naar de auto toe, met Brand achter het stuur, terwijl de panden van zijn sombere, zwarte jas achter hem aanfladderden.

— Naar de Victoria Street! riep hij naar Brand.

Juist toen hij het portier openrukte en instapte, ging ook de deur van het pension open en hij kon nog juist zien hoe twee mannen naar buiten stormden.

— Natuurlijk zien zij mij wegrijden, want er is alleen maar een auto en geen oude heer met een zwarte jas te zien. Of het zijn ezels, en dat zijn zij beslist niet, of zij concluderen daaruit dat de oude heer in de auto zit.

Het was waar, Brand reed voortref-

felijk, zo goed als het verkeer en de verkeersagenten het toelieten.

Maar als hij door het achterraampje keek, dan zag hij steeds hoe een auto, waarvan de chauffeur evengoed en even vlug scheen te rijden, hem volgde.

Pas aan het begin van de Victoria Street scheen Brand de achtervolgers te hebben afgeschud.

Op ongeveer vijftig meter afstand van het hoekhuis, waar hij zich doorgaans verkleedde, riep Raffles naar Brand om te stoppen en door de eerste de beste zijstraat weg te rijden.

Hij zelf ging snel lopend verder.

Hij moest nog ongeveer vijf meter lopen voor hij de hoek bereikt had, toen hij door de ondervonden emoties een onweerstaanbare trek kreeg in een sigaret.

Hij stond stil en naar alle waarschijnlijkheid redde die beweging hem het leven. Want vlak langs zijn gezicht floot iets, met een zwak sissend geluid, dat met een bijna onhoorbaar tikje bleef steken in de deurpost van het hoekhuis.

Dit venijnige kogeltje, dat hem op een streep na gemist had, moest afkomstig zijn uit een auto, die nu snel wegschoot, nu de schutter ontdekt had, dat hij zijn doel gemist had.

Raffles wachtte niet af, maar rende naar de hoek.

Niemand had iets van het voorval bemerkt.

Raffles rende de verlaten zijstraat in, maakte vlug met zijn sleutel de schuttingsdeur open en was in veiligheid.

— De juiste tijd voor een sigaret! mompelde Raffles, terwijl hij het pakje weer uit zijn zak haalde.

HOOFDSTUK V.

DE ZAKDOEK

Raffles ontdeed zich zo vlug mogelijk van zijn vermomming, die hij vlug ruild tegen een andere, niet minder grondig, maar iets heel anders, totdat hij er zeker van was, dat de beide spionnen, als hij hen nogmaals zou ontmoeten, hem niet zouden herkennen.

Ofschoon het niet aannemelijk was, dat de boeven na hun mislukte slag in de buurt zouden zijn gebleven, zo verliet Raffles toch uit voorzichtigheid het huis opnieuw via de tuin.

Hij was nu gekleed als een gemeentewerkman en droeg een pet, met het enkele woord « gas » erop.

Daarbij hoorde natuurlijk een tas met gereedschappen en een echte arbeider van de gasfabrieken zou wel een beetje verwonderd geweest zijn daarin gereedschap te vinden, dat al heel weinig geschikt is voor het beroep van gasfitter.

Hij had nog geen dertig meter gelopen, of een auto reed hem tegemoet en hij gaf de bestuurder een knipoogje, terwijl hij een nauwelijks zichtbare beweging met de rechterhand maakte.

Brand, het was hij, die in de wagen zat, remde onmiddellijk. Raffles ging naast hem zitten.

— Vlug! zei hij zacht. Onmiddellijk naar de woning van Hare.

— Wat wil je daar nog zoeken?

— De geheime code.

Terwijl de auto al door reed zei Raffles:

— Heb je de hond?

— Tommy zit achter in de wagen.

Raffles keek even om.

Een kleine, ruigharige terrier, met schrandere oogjes, deed vruchteloze pogingen kwispelend met zijn kort staart-

stompje tegen de voorbank van de auto op te springen.

Raffles lachte tevreden en zei grimmig:

— Die bende zal zien wat het betekent, mij als vijand te hebben. Rijd zo vlug je maar kunt, want wij moeten er op rekenen, dat die Malkowsky, alias Hare, zo gauw hij van de schrik bekomen is, de code en wat er nog meer in zit, uit de geheime bergplaats zal halen. En het zal niet zo gemakkelijk zijn die te vinden, als Tommy mij in de steek laat.

Verder werd er nog maar weinig gesproken.

Brand had nu al zijn aandacht nodig, om de wagen snel en veilig door het drukke verkeer naar de Mylton Street te brengen.

Bij de hoek liet Raffles de auto stoppen, stapte uit, greep Tommy bij zijn nekvel en stopte hem zonder veel omslag in de grote tas, die hij bij zich droeg.

Onmiddellijk hield het schrandere dier zich doodstil en niemand zou hebben gemerkt, dat er iets levends in die tas zat.

Zachtjes zei Raffles tegen Brand:

— Je volgt mij over ongeveer tien minuten. Niet eerder. Let goed op en geef met je claxon het waarschuwingssein, als je Poremkin en Malkowsky soms mocht zien.

Raffles klemde de tas onder zijn arm en liep de straat verder in. De deur van het grote flatgebouw stond, als gewoonlijk open en hij kwam zelfs niemand tegen, die hem kon vragen wat hij kwam doen. Alles liep dus mee en hij begon kalm de trap op te klimmen,

totdat hij aan het portaal was gekomen, waarop de deur van Malkowky's kamer uitkwam. Die was gesloten, maar het kostte niet veel tijd om die met een van zijn lopers te openen.

Als er een nieuwsgierige bewoner kwam, zou hij altijd kunnen zeggen, dat hij de sleutel van de portier had gekregen.

Maar zelfs die leugen hoefde hij niet te gebruiken, want hij kon binnenkomen, zonder dat iemand hem zag.

Hij sloot voorzichtig de deur achter zich en keek om zich heen. De kamer was vrij groot en zeer eenvoudig gemeubileerd. Het huis was oud en dat was ook te zien aan de kamer, met zijn balken zoldering en zijn mooie deuren, waarvan de tweede uitkwam op een soort slaapkamertje.

Raffles verloor geen tijd maar maakte zijn tas open; Tommy sprong er uit, schudde zich eens, gaapte en keek toen Raffles' vragend aan met zijn schrandere oogjes.

Raffles stak de hand in zijn zak en haalde er een in plastic gewikkeld pakje uit. Hij maakte dit open, deed het papier er af en hield toen een klein, fijn dameszakdoekje in de hand, hetzelfde lapje batist, dat hij de dag tevoren gevonden had op de zolder, op de bovenste traprede.

Vervolgens hield Raffles het fijne doekje voor de neus van de hond en zei:

— Ruik daar maar eens goed aan, Tommy. Je niest er bijna van? Ja, het is sterk goedje, mijn jongen. Maar dat luchtje kan ons wel eens goed van pas komen, zie je, al was het maar een klein beetje ervan, moet ook te ruiken zijn aan het stukje papier, dat ik zoek en dat de vrouw, die het bij zich had, op dezelfde plaats heeft gedragen als haar zakdoek. Laat eens zien hoe handig je bent, Tommy. Zoek hondje!

De hond had met de grootste aandacht en blakend van ijsver geroken aan de zakdoek, die Raffles zorgvuldig weer in het plastic wikkelde, zodat de lucht ervan het dier niet op een dwaalspoor zou kunnen brengen en daarop begon Tommy onmiddellijk snuffelend

rond te lopen.

Er ging bijna een kwartier voorbij en het bleek duidelijk, dat het dier zenuwachtig werd. Een paar keer had het al stilgestaan voor Raffles en hem met een komische uitdrukking van radeloosheid in zijn verstandige ogen aangekeken.

Een nieuw kort bevel, had de hond dan weer op het spoor gezet. Plotseling op een van zijn zwerftochten, bleef Tommy stilstaan voor een muurkast.

Hij ging met de voorpootjes tegen de met behang beplakte deur staan en tankte zachtjes, driftig zwaaiend met zijn korte staartje.

Raffles deed dadelijk die kastdeur open. Hijzelf rook totaal niets, maar de hond was al over de drempel heen in de kast gesprongen en danste rond op zijn achterpoten en probeerde zo hoog mogelijk te komen.

Raffles tilde Tommy op, die onmiddellijk wild van opwinding aan de plank begon te snuffelen en er met zijn nagels aan krabbelde.

— De plank? mompelde Raffles verbaasd. Maar daar ligt niets op.

Hij zette de hond, die in de plank was gaan bijten en op het punt stond te gaan blaffen, op de grond, lichtte de plank van de steunlatten en bekeek ze uiterst aandachtig.

Toen dacht hij aan de achterkant, dus die, welke aan de achterkant van de kast zat, een hele fijne naad te zien.

Zijn vingers gleden snel heen en weer en plotseling drukten zij een soort smal dekseltje neer, uitgespaard in het hout en dat om een dunne as kon draaien.

Hij keerde de plank om en direkt gleden er wat losse papiertjes uit de goed verborgen bergplaats op de vloer.

Raffles verzamelde ze snel, want hij had moeite, de opgewonden hond te beletten, ze op te eten.

Hij had ze nauwelijks even ingekeken of hij merkte, dat hij daar enige erg belangrijke papieren in handen hield ook de geheime code, die een zwakke lucht verspreidde van hetzelfde parfuum van de zakdoek.

Maar nauwelijks had Raffles, die pa-

pieren in zijn zak gestoken of een gesmoorde stem zei, dicht achter hem:

— Dan hebben we je nu toch eindelijk, duivel. Geen beweging of je gaat als een dolle hond! Maar voor de drommel, Hare, het is niet dezelfde man.

— Het moet dezelfde zijn, bromde Malkowsky, die vlak achter Poremkin uit de slaapkamer het woonvertrek was binnen gekomen en die Raffles somber aanstaarde. Ik zei je toch al, dat de kerel zich moet kunnen vermommen als geen enkele toneelspeler het kan. Hij is even groot en wie zou anders van de zaak af weten?

Raffles had zijn kalmte niet verloren, ofschoon hij wist, dat zijn leven op het spel stond.

Hij had een heel zacht gesis laten horen, toen hij de stem hoorde en tussen de benen van de twee mannen door, was Tommy de kamer uitgeslopen, langs de kant van de donkere slaapkamer en nu zei hij rustig:

— Dat is een verrassing, heren. Zou ik werkelijk te oud worden voor zulke ondernemingen? Ik had u beslist niet verwacht van de kant van het slaapkamertje.

— Het heeft nog een deur, maar die is niet zo gemakkelijk te vinden, zei Poremkin honend. Je bent toch van de gasfabriek?

— Zo nu en dan, antwoordde Raffles brutaal. Op het ogenblik ben ik meer van de contra-spionage.

— Was jij soms de man, die zowat een uur geleden in de Victoria Street was?

— Neen, dat was een van mijn helpers, antwoordde Raffles vlug.

Wat hij verwacht had, gebeurde natuurlijk ook. Dat antwoord wekte enige verwarring en onzekerheid bij de twee spionnen. Inderdaad leek Raffles in bijna niets op de man in het zwart met zijn stroef gezicht, op wie zij geschoten hadden. En als hij werkelijk een helper had, die alles wist, waren hun plannen dan niet even goed verijdeld?

Raffles zag duidelijk op hun gezicht, dat zij een ogenblik aarzelden.

Toen verscheen er op het gezicht van Poremkin een zo'n akelige gemene uit-

drukking, dat hij als het ware de woorden van de man al hoorde, nog voor deze iets had gezegd:

— Helper of niet, je bent te veel. Je weet te veel van ons en als je je werkelijk vermomd hebt en je bent dezelfde, dan zouden wij ons dat nooit kunnen vergeven. Je hebt je eigen doodvonnis getekend.

Onder het spreken had Poremkin zijn hand in zijn zak gestoken.

Hij kwam te voorschijn met een klein pistool, dat er op het oog heel onschuldig uitzag.

Hij richtte het wapen op de borst van Raffles en trok de haan over. Het schot ging af, bijna zonder geluid.

Raffles wankelde even, greep met beide handen in de lucht, gaf een doffe kreet en viel zwaar voorover op de vloer.

— Vlug! beval de moordenaar, terwijl hij het luchtpistool weer wegstopte. Ze moeten beneden de val gehoord hebben. Neem die papieren weer uit zijn zak. Dit wordt een zaak, die ons duur te staan zou kunnen komen.

Terwijl Poremkin al wegholde, knielde Malkowsky al naast het roerloze lichaam, stak vlug zijn hand in de zak, waarin hij Raffles de papieren had zien doen en mompelde:

— Nu kun jij ons tenminste niet meer in de weg lopen, mijnheer de contra-spion.

Hij ging vlug Poremkin achterna. Op de smalle trap naar de eerste verdieping, moest een man, die bijna even vlug naar boven liep, zich stevig aan de leuning vasthouden, om niet door hen onderstboven te worden gelopen.

Het was Brand opmerkzaam geworden bij het zien van Tommy, die zich wilde overtuigen hoe de zaken stonden, ofschoon hij de twee mannen niet had zien binnegaan, daar deze langs een geheime gang het huis waren binnengekomen.

Tommy wees hem al heel snel de weg, de kleine omweg door het verborgen deurtje in de slaapkamer, die was blijven openstaan.

Hij liep snel naar binnen en gaf een schreeuw bij het zien van het lichaam

van Raffles, dat daar onbeweeglijk op de vloer lag.

— O, schurken! riep hij wanhopig. Zij hebben hem vermoord!

— Nog niet helemaal! zei Raffles kalm, zich op zijn rug draaiend en hij stond op. Maar ik moest wel blijven

liggen tot ik jou hoorde, zie je. Ik heb wel eens gehoord van kogelvrije pantser, Charles, die niet aan de verwachtingen voldeden, maar wat ik heb aangetrokken in de Victoria Street, om op alles voorbereid te zijn, is van prima kwaliteit.

HOOFDSTUK VI.

DE ONTVOERING

Brand stond Raffles verbluft aan te kijken en eindelijk vroeg hij, buiten adem:

— Dat waren dus de twee kerels, die mij op de donkere trap bijna naar beneden duwden?

— Dat moet je hun vergeven, zij hadden haast.

— En zij hebben je hier betrappt?

— Inderdaad, Charles. Ik had juist de papieren in mijn zak.

— Dus, die hebben ze je weer afgenomen?

— Ja, op de geheime code na. Want die had ik juist apart in een andere zak gestoken en dat schijnt die Malkowsky in de haast niet te hebben gezien. Zij moeten die man vervangen.

— Maar, dan denken zij, dat je dood bent.

— Dat spreekt vanzelf.

— Dan zullen zij dus het spelletje weer rustig verder spelen.

— Dat hoop ik tenminste, zoals de zaken nu staan.

— Maar zij zullen 't snel genoeg merken, lijkt mij, als zij niets in de avondbladen lezen.

— Charles, wees daar niet bezorgd over. Zij kunnen niet anders denken dan dat ik in dienst ben van ons eigen Ministerie van Oorlog en ik kan je verzekeren, dat dit nooit zou toestaan, dat de ontdekking van een vermoorde agent bekend werd, met al de gevolgen daarvan, publiciteit, beschouwingen in de bladen, geroep om opheldering, interpellaties in het Lagerhuis en meer van die onaangename dingen. Zij weten heel goed, dat zo'n lijk dadelijk lastig wordt en dus verdwijnt het. Nee! Wat dat betreft, ben ik gerust.

— Dus, je gelooft dat ze de vrouw weer op die Oakwood zullen afsturen?

— Ik ben er zeker van, nu zij denken, dat zij mij hebben gedood.

Met de grootste voorzichtigheid en op enige afstand van elkaar, gingen de twee mannen de trap af, overtuigden zich, dat de zaak veilig was en verlieten toen pas het huis.

Diezelfde avond al bleken de vermoedens van Raffles uit te komen.

De spionnen moesten zich wel heel zeker van hun zaak wanen, want Brand op onderzoek uit, ontdekte om tien uur in café Pinzella Oakwood, in gezelschap van Irma Kellermann, die volmaakt rustig scheen te zijn.

Zij zaten helemaal alleen aan een tafeltje, dronken champagne en schenen zich kostelijk te amuseren.

En Brand kon het niet laten bij zich zelf de opmerking te maken:

— En van zo'n glas champagne schijnt dus het lot van een werelddeel te kunnen afhangen. Pas op, vriend Oakwood, het is vergift, wat je daar drinkt!

Zoals de afspraak was, belde Brand onmiddellijk Raffles op, in een goed afgesloten telefooncél en stelde hem onmiddellijk op de hoogte van wat hij gezien had.

Irma en Oakwood dansten nu en dan, dronken dan weer wat en verlieten een half uur later het café.

Zij reden in de auto, die de jonge vrouw gehuurd had, naar een andere stadswijk en zochten opnieuw een dansing op.

— Dat kan goed worden, zuchtte Brand, terwijl hij weer in zijn eigen wagen stapte, na hem achter die van

het tweetal te hebben geparkeerd.

Want na deze dancing kwam er nog een derde en Oakwood scheen van een taai complexie te zijn, want om twee uur in de nacht was hij nog tamelijk fris voor een man van zijn leeftijd en die zeer waarschijnlijk zulke escapades niet gewend was.

Pas na drie uur schenen beiden er genoeg van te hebben, na een soupetje in een fijn restaurant van Soho.

Toen tenminste reed de auto regelrecht naar een garage, drie huizen van dat van de spionne af.

Lopend gingen zij verder. Brand had zich verdekt opgesteld in de schaduw van een zware boom, dicht bij het hek van Hyde Park en vroeg zich af, of dit het einde van het avontuur zou zijn, of dat er nog een vervolg op zou komen.

Hij zag hoe de man dringend tegen de vrouw sprak, hij hoorde haar zacht, parelend lachje, daarna het dichtslaan van een deur en Mijnheer Oakwood stond in de koele nachtlucht en keek peinzend en verwijtend naar de sterren.

— Een hele slimme vrouw, mompelde Brand, bewonderend. Zij weet hoe men zulke zaken moet aanpakken. Had zij hem nu al zijn zin gegeven dan zou hij haar morgen alweer vergeten zijn. Sluwheid, uw naam is vrouw.

Hij wachtte nog even, totdat hij Oakwood, bedroefd, als het ware met de staart tussen de benen had zien afdruppen en een taxi aanroepen. Toen pas kon hij met een gerust geweten weer achter het stuur van zijn eigen wagen kruipen en naar het huis in de Cromwell Street rijden, waar hij, zoals hij wel begrepen had, Raffles nog klaarwakker vond en verdiept in de studie van de geheime code, met een zilveren kan sterke koffie op een comfoor naast zich en een doos sigaretten onder het bereik van zijn hand.

— Nog vijf minuten, Charles, zei Raffles zonder op te zien en ik heb de sleutel. Het is heel wat moeilijker dan ik gedacht had.

Brand pakte een sigaret uit de doos, ging op de sofa zitten en sloot even de ogen.

Raffles zat bijna onbeweeglijk over het papier gebogen, nog bijna een kwartier lang, totdat zijn potlood plotseling snel over het papier vloog en hij na een paar seconden uitriep, zich achterover werpend in zijn stoel:

— Gevonden, Charles! Het was een van de lastigste lettercombinaties, die ik ooit heb moeten ontraadselen en denk er wel aan, dat de code in het Russisch gesteld is. Ik heb er meer dan zes uren aan moeten besteden, maar nu heb ik eindelijk de sleutel gevonden.

Brand was opgesprongen en naast Raffles komen staan. Hij keek toe, hoe de pen van Raffles vlug over het papier vloog, woorden schreef afgewisseld met enkele cijfers. Eindelijk gooide Raffles de pen neer en greep naar zijn sigaretten.

— Is het nog niet klaar? vroeg Brand.

— Het is helemaal klaar en nu schrijf ik aan dat serpent, aan Irma Kellermann met gebruik van deze code!

— Wat ben je van plan met haar?

— Dat zal gauw genoeg blijken. Breng mij maar eerst rapport uit, terwijl wij wat eten.

En onder de koude maaltijd vertelde Brand wat hij ontdekt had.

Raffles was opgestaan, liep naar het bureau, waaraan hij net gezeten had, met de geheime code en nam daar de brief op.

Hij las hem nog eens door, vouwde hem zorgvuldig op, deed hem in een enveloppe, nadat hij eerst het adres daarop met de schrijfmachine getikt had.

— Wat voor brief schreef je haar? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik gaf haar een rendez-vous, maar op klaarlichte dag, wees maar gerust.

— Ben je niet bang, dat je hand later herkend wordt?

— Ik heb alleen in blokletters geschreven, Charles. Ik weet zeker dat zij geen wantrouwen zal hebben, want zij kan nog niet weten, dat de code gestolen is. Wij zullen echter wel op moeten schieten, want zodra Hare het bedrog ontdekt heeft met de papieren, zodra hij heeft ontdekt, dat de code er niet bij is, zal hij natuurlijk de vrouw

waarschuwen, althans, dat zou ik doen, in zijn plaats. In ieder geval zal het zaak zijn, haar correspondentie die zij morgen ontvangt, te onderscheppen.

— Waarom? Je hebt niets anders te doen dan de postbode af te wachten en te bellen, zodra hij zijn post in de bus heeft gedaan. Ik hoop toch wel, dat jij een goed argument weet te vinden om die post even in handen te nemen?

Brand dacht even na en antwoordde toen:

— Gemakkelijk zal het niet zijn, maar ik zie er wel kans toe. Alleen de brief dus, die wij haar nu sturen, mag zij in handen krijgen. Alle andere moet ik in beslag nemen. Maar, komt deze brief niet veel te laat voor de eerste bestelling?

— Dat komt hij zeker, Charles, als we hem zonder meer op de bus doen. Ik zal hem echter nu nog even op mijn motor bezorgen aan haar huis, dan weet ik zeker dat hij terecht komt.

Brand zag Raffles hoofdschuddend vertrekken en mompelde:

— Hij lijkt wel van ijzer. Nu, ik ben van minder hard metaal, ik ga slapen.

En Brand voegde de daad bij het woord en sliep tot de volgende morgen zes uur. Hij kleedde zich vlug aan, verliet het huis om de lastige opdracht van Raffles te gaan volbrengen en toen hij terugkwam, om acht uur, vond hij Raffles al geschoren en wel, fris en opgewekt aan de ontbijttafel.

— Vlug ontbijten, Charles en dan vermommen. Het kan hier gebeuren. Wij zullen het huis aan de achterkant en door de garage verlaten. Henderson is al gewaarschuwd en het vliegtuig staat klaar.

— Het vliegtuig? herhaalde Brand.

— Ja, zij gaat naar het Eiland der Gestraften, zei Raffles hard. Ik heb voor haar een leertijd van twee jaren vastgesteld.

— Dat is voor een vrouw van haar leeftijd wel heel erg hard, Edward, zei Brand zacht.

— Zij is een gevaarlijk en bloeddorstig schepsel, zei Raffles kortaf. Een harteloze, ondankbare vrouw. Ik heb voor haar geen medelijden. Je hebt ver-

der niets anders te doen dan te zorgen dat je gezicht niet te herkennen is en dat je om half negen in de garage bent.

Brand dacht echter niet aan tegenspraak, maar ontbeet vlug en ging toen naar de slaapkamer, waar hij al een aanwijzing vond, hoe hij zich moest vermommen.

Hij volgde deze aanwijzing nauwkeurig op, verbrandde het stukje papier waarop het stond en was precies om half negen in de garage, waar hij Raffles al vond.

En het was goed, dat hij wist dat het Raffles moest zijn, want hij zou hem zeker niet hebben herkend in die statige heer met zijn uiterlijk van Frans diplomaat, zijn gouden bril en zijn grijze snor.

Raffles monsterde hem een ogenblik, knikte tevreden en keek op zijn horloge.

— Over een paar minuten zullen wij moeten gaan.

— Zou jij mij niet eens eerst vertellen, wat wij eigenlijk gaan doen?

— Je hebt gelijk. Kijk. Het briefje in geheimschrift, ondertekend met het nummer van een hooggeplaatst spion, een chef, geeft haar opdracht om negen uur te zijn aan de zuidelijkste punt van de Serpentine in Hyde Park. Daar zal zij worden aangesproken door een heer, die heer ben ik, wiens uiterlijk beschreven wordt en die zij moet volgen in de auto, waarmee hij gekomen is. Dat is ongeveer alles. De rest zal zij later wel horen. En nu moet ik je nog vragen of er vanochtend veel brieven voor haar waren?

— Twee, behalve de onze. En een daarvan was van onze Oakwood. De andere was van een groot modehuis. Hier zijn de twee brieven.

Raffles nam de brieven van Brand aan en maakte die open, aan welke achterkant inderdaad de naam van Oakwood stond.

— Het wordt inderdaad de hoogste tijd, dat die vrouw verdwijnt, zei Raffles. De man is helemaal in haar ban en ik vrees dat hij als was in haar handen zou zijn, als wij haar haar quivelse kunsten op hem lieten toepassen. En

vooruit nu, het is hoog tijd.

Raffles gooide de garagedeur open. In de volkomen verlaten achterstraat stond de grote, snelle wagen al te wachten, met Henderson, die voor de gelegenheid een zwarte baard had gekregen, achter het stuur.

Zodra de beide vrienden ingestapt waren, reed hij snel weg.

Het was klokslag negen uur, toen zij langs de zuidelijke oever van de beroemde vijver reden en Irma Kellermann moest zeker het belang van de instructie begrepen hebben, want zij liep daar al heen en weer, in een sierlijk wandeltoilet en nu en dan stilstaande om rond te kijken.

Zodra zij de wagen zag, bleef zij wachtend stilstaan. Raffles maakte het portier open, liep op haar toe en zei in onberispelijk Frans:

— Ik ben nr 103, van de Franse sectie. Wees zo goed en volg mij onmiddellijk.

Irma dacht er zelfs niet aan iets te vragen. Zij vroeg alleen maar:

— Hoe weet u, dat ik Irma ben? Ik ken u helemaal niet, ik heb u nooit gezien.

— Men heeft mij uw foto laten zien. De zaak is uiterst belangrijk. Poremskin is trouwens al op de hoogte gebracht.

Raffles hield het portier al voor haar open. De vrouw scheen een ogenblik te aarzelen, toen zij daar binnen nog een tweede heer zag zitten, die eerst zijn hoed voor haar af nam, maar zij kreeg geen tijd tot nadenken, want Raffles had haar al in de wagen geholpen, het portier dichtgeklapt en was zelf weer ingestapt.

Onmiddellijk reed de auto snel weg en bijna onmiddellijk kreeg Irma Kellermann achterdocht. Men is niet voor niets bijna twintig jaren spionne.

Zij was een beetje bleek geworden, maar zij beheerste zich uitstekend en vroeg aan Raffles, die zo zat, dat hij haar minste beweging kon volgen:

— Gaan wij buiten Londen?

— Ja, antwoordde Raffles kort.

— Maar toch zeker niet buiten Engeland?

— Ook dat. Wij gaan erg ver, Madame. En wees zo goed om te zwijgen. Uw spreken hindert mij.

De vrouw wierp hem een nijdige blik toe, maar zij klemde de lippen op elkaar en haalde de schouders op.

Een kwartier later had de auto Londen al achter de rug. Men reed in noordelijke richting, de huizen werden nu schaarser en toen stond de auto plotseling stil voor het hek van een groot, totaal verlaten weiland, aan een smal zijriviertje van de Theems.

Een vrij groot gedeelte daarvan was afgezet met een esdoorn haag. Aan de oever van het stroompje stond een grote schuur. Een smalle grintweg liep van de straatweg naar die schuur toe. Tot haar verwondering zag Irma, dat de auto, nadat de chauffeur het hek open gemaakt had, dat die particuliere weg afsloot, dat grintpad opreed.

De plek was buitengewoon stil. Rondom waren niets dan weilanden te zien, wat koeien, een paar schuurtjes en dat was alles.

Weer stond de auto stil en Raffles zei tegen de vrouw:

— U kunt uitstappen.

Onwillig stapte de vrouw uit en liep de grote, slechts door een paar hoog aangebrachte raampjes verlichte schuur binnen, waarvan Brand vlug een kleine deur had geopend.

De vrouw gaf een kreet van verbazing, toen zij in het schemerachtige licht de omtrekken zag van een vliegtuig, waarvan de vleugels waren neergeklapt.

— Een vliegtuig? vroeg zij verbaasd. Gaan wij dan zo ver?

— Heel ver, antwoordde Raffles kortaf. Je zult wel zien.

Met behulp van Henderson, had nu Brand ook al de twee grote vleugeldeuren geopend, die uitkeken op het weiland en het vliegtuig werd naar buiten gerold.

Binnen een kwartier waren de vleugels gemonteerd. En Irma had genoeg verstand van zulke toestellen, om te weten, dat zij hier voor een zogenaamd amphibie-toestel stond, net zo geschikt om van het water als van het land op

te stijgen.

Men liet haar in de machine stappen, zij zag hoe de chauffeur met zijn zwarte baard weer wegreed en toen bevond zij zich al hoog in de lucht.

Met een snelheid, waar zij bang van werd, klom de machine bijna loodrecht de lucht in en verwijderde zich pijlsnel van de plek, waar zij was opgestegen.

Binnen tien minuten had zij ieder besef van richting en tijd al verloren. Zij zag, dat zij boven water vloog. Zij keek naar voren, zich zo diep mogelijk buigend en bemerkte dat de snelheidsmeter de snelheid aangaf van ruim 800 km per uur.

En terwijl zij zo voorover gebogen zat, met haar gezicht vlak naast het hoofd van de piloot, zag zij ook ineens de strenge blik van de grijze ogen, die haar met een eigenaardige uitdrukking aanstaarden vanuit de kleine ovale spiegel.

Zij opende met een werktuigelijk gebaar en zeer goed wetend, dat zij er toch geen gebruik van zou durven maken, haar tas om naar haar revolver te grijpen. Het wapen was verdwenen.

Toen sloot zij de ogen en liet zich zacht kreunend, achterover zakken in haar gemakkelijke stoel. Zij had zich in het onvermijdelijke geschikt. Zij had begrepen.

Hoe lang de tocht duurde, had zij naderhand onmogelijk kunnen zeggen en ook niet in welke richting zij vlogen. Inderdaad duurde de reis ongeveer drie uren. Toen daalde de machine heel plot-

seling en toen zij uit het raampje keek, zag zij op een diepte van ongeveer 800 meter een tamelijk groot eiland, eenzaam en verlaten, midden in de Oceaan.

Enkele minuten later gleden de drijvers van het toestel over het kalme water van een prachtige baai, de schroef stond stil, de machine liep uit en kwam tot stilstand, dicht bij een zandige oever. De vrouw, half versuft, zag palmbomen, tropische planten, zij hoorde kleine apen en papegaaien krijsen. Brand had de zijdeur al open gemaakt en Raffles stapte uit, nam de vrouw in zijn armen, droeg haar, tot aan het middel door het water wadend, naar de oever, zette haar op een platte steen en zei ernstig:

— Je hebt voorlopig je doel bereikt, Irma Kellermann. Hier zul je twee jaar blijven. Je bent hier op het Eiland der Bestraften en straks zal de kolonie van misdadigers van allerlei soort, die ik hier bracht, je komen halen. Ik zal je niet zeggen, waar dit eiland ligt, niemand, die hier woont, weet het trouwens. En heb je nu eindelijk begrepen met wie jullie te doen hebben gehad? Zo niet, luister dan. Het is John Raffles, die je gestraft heeft en je hier heeft gebracht, een paar duizend mijlen van Londen. Aan ontvluchten hoef je niet te denken. Geen ander eiland ligt eenzamer dan dit. Je zult voedsel hebben en een dak en dat is alles. Ik hoop dat deze twee jaren je tot inkeer brengen. Adieu! Of beter tot ziens!

HOOFDSTUK VII.

DE CHEQUE

Het was ongeveer zeven uur in de avond toen Oakwood de laatste hand legde aan zijn toilet, voor de grote spiegel in zijn slaapkamer, een van de vijf vertrekken, waaruit zijn flat bestond.

Bij de deur stond de huisknecht, die hem net geholpen had en op zijn bevelen wachtte.

— Ik denk dat ik pas erg laat thuis zal komen, Higgs, zei Oakwood, met zijn spitse vingers zijn das strikkend. Ik dineer in de stad, met een dameskennis en je hoeft vannacht niet op te blijven. Je kunt ook uitgaan, als je wilt.

— Dank u, mijnheer, zei Higgs.

De deur ging dicht. Oakwood parfumeerde zich, stak een verse anjer in zijn knoopsgat, vulde zijn sigarettenkoker, overtuigde zich dat zijn portefeuille goed gevuld was en verliet toen de slaapkamer en zijn woning.

Hij reed zelf naar de woning van de spionne.

Hij belde aan en zei tegen het dienstmeisje, dat de deur opende:

— Madame Kellermann? Zeg maar dat ik er ben, meisje.

— Mevrouw is niet thuis, zei het kind, vrij onverschillig.

— Niet thuis? herhaalde hij verwonderd. Maar dat is onmogelijk. Wij hadden een afspraak. Zij zou met mij gaan dineren. Het is precies half acht.

— Ik kan niet anders zeggen dan dat madame niet thuis is.

— Maar wanneer is zij dan uitge-

gaan?

— Vanochtend om een uur of acht. Na die tijd is zij niet thuis geweest en dat verwondert ons eigenlijk genoeg. Zij had willen thuiskomen om te lunchen. Om één uur kwam er hier een zekere heer Sladermarop, die zei, dat hij verwacht werd en dat kan uitkomen, want zij had bijzondere bevelen gegeven voor een goede lunch.

— Dan zal ik ook wachten, gromde de departementschef. Wat drommel, ik heb toch met haar afgesproken.

— Zoals u wilt mijnheer.

En Oakwood wachtte inderdaad een vol uur...

Juist op het ogenblik, dat hij diep teleurgesteld en woedend jaloers opstond om te vertrekken, kwam het dienstmeisje binnen en gaf hem 'n brief, waarin hij tot zijn schrik het volgende las:

Mijnheer Oakwood,

Ik zou het wachten nu maar opgeven en u eens gaan bezig houden met zaken, die van meer belang zijn, dan een diner met een wezen als Irma Kellermann, die u waarschijnlijk wel nooit zult terugzien, want zij is op dit moment heel ver weg.

En dat is voor u een groot geluk, want zij had het voorzien op een uiterst belangrijk stuk, een schetstekening met alle toebehoren van een u welbekende raket, die zich onder uw

berusting bevindt. Wat ik zeg, kan ik ook bewijzen als u dat wenst. Ik weer volstrekt niet, dat gij bezweken zoudt zijn voor de verleiding van die vrouw, maar; aan de andere kant geloof ik uw weerstandsvermogen niet al te hoog te mogen aanslaan. Ik koos dus het zekere voor het onzekere en verwijderde de vrouw. Doet u hetzelfde van uw kant en verzoek de Minister het kostbare stuk elders onder dak te brengen.

Mannen, die zo snel onder de invloed komen van een paar mooie vrouwen, zijn niet de aangewezen personen om een zo belangrijk plan in hun safe te houden. Ik hoop en verwacht dat u mijn raadgeving zult opvolgen.

Met gevoelens van gematigde hoogachting,

JOHN RAFFLES.

Mijnheer Oakwood frommelde het briefje in elkaar, vuurrood, stormde de kamer uit en holde de straat op. Hij reed mistroostig weg in de mooie auto. Met hem hebben wij verder niets meer te maken, hij verzinkt in de vergetelheid. Alleen nog dit, dat hij de zonderlinge raad inderdaad opvolgde en de minister verzocht een ander te belasten met de bewaring van het gevaarlijke stuk. In ieder geval blijkt hieruit, dat mijnheer Oakwood zichzelf goed kende en dat kan men lang niet van ieder man zeggen.

En nu de laatste van het trio.

Raffles, die Oakwood's reactie gevolgd had, wachtte tot de auto uit het gezicht was, stapte toen uit de portiek en sloeg de weg in naar het hotel Alexandra. Ongeveer halverwege kwam hem een grote, donkerblauwe wagen achterop, die vaart miñderde, terwijl Brand, Raffles van opzij aankeek.

Zonder een woord deed Raffles het portier open en stapte in. Een paar minuten later stond de grote wagen weer stil voor het brede terras van het bekende hotel, Raffles stapte uit en ging binnen.

Hij liep regelrecht op de portier toe en vroeg met gedempte stem:

— Is Grootvorst Iwan nog in zijn ap-

partementen?

— Ja mijnheer, maar zijne excellentie heeft gezegd, dat hij niet gestoord mocht worden. Hij verwacht een vriend.

Raffles toonde de portier een zilveren penning, met het bekende stempel van Scotland Yard. De man werd bleek van schrik en stotterde:

— Om 's hemelswil, mijnheer, dat moet toch een misverstand zijn. Vorst Iwan Slarotdimov kan toch niets met Scotland Yard te maken hebben?

— Wijs me vlug zijn kamer. Als hij zelf geen moeilijkheden maakt, zal ik het zeker niet doen.

Met de lift ging hij tot de tweede verdieping. Raffles stapte uit en de portier bleef angstig wachten, in dubio, of hij de directeur nog zou waarschuwen.

Raffles had de kamerdeur al open gemaakt en stond tegenover Poremkin in avondtoilet en blijkbaar klaar om uit te gaan.

— Ik ben gestuurd om u te verzoeken, mij naar het hoofdbureau te volgen, mijnheer. Hier is mijn penning. Bent u bereid, zonder verzet mee te gaan?

Poremkin was een beetje bleker geworden, maar bleef kalm en vroeg zonder dat zijn stem trilde:

— Hoe luidt de aanklacht?

— Spionage!

— Het is belachelijk, maar natuurlijk denk ik er niet aan, mij te verzetten. Ik denk echter, dat deze domme vergissing heel onaangename gevolgen zal hebben voor zekere al te ijverige personen. U staat zeker wel toe, dat ik nog een en ander bij mij steek?

— Dat spreekt vanzelf. Hier ligt uw portefeuille, vergeet die niet. Hier vind ik nog een diamanten ring, ook wel de moeite waard om niet te laten slingeren.

— Mijn papieren, dat is de hoofdzaak, zei de pseudo grootvorst met een grimmig lachje, terwijl hij een kleine cassette opende en daar enige papieren uitnam, die hij bij zich stak.

Zij waren al op weg naar de deur,

toen Poremkin plotseling iets scheen in te vallen.

Hij stond stil en vroeg een beetje aarzelend:

— Ben ik de enige, die in deze dwaze vergissing betrokken is?

— Het is geen vergissing, mijnheer Poremkin en er zijn nog twee andere personen bij betrokken. Maar, die zijn al heel ver weg. De vrouw is, laat ik maar zeggen, onbereikbaar en Hare heeft enige uren geleden de vlucht genomen, zonder u zelfs te waarschuwen. Daaraan kunt u zien wat een haast hij had. Het spreekt vanzelf, dat de politie nieuwsgierig is uit de mond van de enig overgeblevene van het komplot een en ander te vernemen, over deze naamsverwisseling.

Poremkin was erg bleek geworden. Hij keek Raffles aan, alsof hij door hem heen wilde kijken.

Toen liep hij snel naar zijn overjas, die aan een haak hing, plooidde die over zijn arm, zette zijn hoed op en liep vlug de gang op, op de voet gevolgd door Raffles.

Beiden gingen met de lift naar beneden en verlieten het hotel.

Een ogenblik aarzelde Poremkin, voordat hij in de auto stapte, maar Raffles liet hem geen keus en vlug reed de wagen weg.

Na een rit van ongeveer twintig minuten hield de auto stil voor hetzelfde huis in de Victoria Street, waarin de deurpost nog altijd de verraderlijke kogel uit de windbuks zat. Maar dat kon Poremkin niet weten, want hij kreeg beslist niet de gelegenheid of de tijd, om zich heen te kijken, nadat het portier was geopend en een grote man hem bij de arm had gepakt en hem de openstaande deur had binnengeduwd.

— Maar, ik ben hier niet op Scotland Yard! riep Poremkin woedend uit, toen de deur achter hem, was dichtgevallen.

— Dat ben je ook niet Alexci Poremkin, zei Raffles, volkomen bedaard. Je bent hier in een van mijn huizen en het zal van je zelf afhangen hoe lang je hier zult moeten blijven.

De spion gaf een woedende brul, al

zijn waardigheid en zijn aangeleerde noblesse vergetend:

— Jij! Alweer jij! Maar zul je mij dan hier altijd de voet dwars zetten?

Hij had de hand in de zak van zijn overjas gestoken, die hij had aangehouden voor hij in de auto stapte maar onmiddellijk voelde hij de ijzeren greep van een andere hand om zijn benedenarm en met een gekreun van pijn moest hij de revolver loslaten.

Het was Henderson, de reus, die van achteren naar hem was toegetreden en hem ontwapend had.

Raffles had de korte worsteling koeltjes bekeken en ging verder:

— Ik zou nu maar toegeven, Alexi Poremkin, dat de partij voor je verloren is. Alle troeven zijn op dit ogenblik in mijn hand, op één na, maar die zou ik ook nog graag hebben en daarom heb ik je gehaald. Heb je nog niet geraden wie ik ben?

— John Raffles! zei Poremkin hees.

— Juist: Ik wil nu dat u uw verstand gebruikt en mij nu dadelijk zegt waar de som is en hoe die uitbetaald had moeten worden aan Oakwood, als hij werkelijk het stuk had durven leveren. Veertigduizend pond? Kom er maar liever dadelijk rond vooruit! Ik denk, dat jij het geld hebt. In contanten? Een cheque? Dollars of Engels geld? Dat weet ik niet. Daarom nam ik je hiermee naar toe. Dit is een eigenaardig huis, Poremkin. Men kan er weken, maanden en jaren blijven, zonder dat iemand het merkt. Aangenaam is dat uiteraard niet. Een kelder, altijd kunstmatig verlicht is eigenlijk geen prettig verblijf voor een vorst, al of niet nagemaakt. Laat mij dus maar vlug zien, dat je ezelachtigheid niet zo ver gaat, dat je gevangenschap boven een enkele haal van je vulpen verkiest. En vergeet nooit, dat ik nooit bluf, Poremkin. Waar ik mee dreig, dat kan ik ook steeds uitvoeren.

Poremkin dacht even na en zei toen, Raffles aankijkend:

— Ik heb dat bedrag nog niet. Dat is de waarheid, op mijn woord van eer en bedenkt, dat ik nog altijd officier ben. Het geld zou mij gestuurd worden.

zodra ik in codeschrift naar Moskou gemeld zou hebben, dat ik geslaagd was. Ik heb twintigduizend pond aan contanten bij mij.

— Persoonlijk eigendom?

— Nee, werkkapitaal, als ik mij zo mag uitdrukken.

— Dan schrijf je een cheque voor de helft. En dan ben ik tevreden, niet voor mij, maar voor mijn hospitalen, laboratoria, voor mijn beschermelingen. Hier

is je chequeboek. Vul in. Je blijft natuurlijk vannacht hier, totdat een van ons dat bedrag geïnd heeft. Onmiddellijk daarna zal ik je in vrijheid laten stellen. In dit huis is een erg lange tunnel en je hoeft je niet de minste illusie te maken, dat je het ooit terugvindt. Stem je in al die voorwaarden toe?

— Ik moet wel! gromde de spion.

En met venijnige halen begon de pen over het papier te krassen...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE GROENE DOOD

VOOR SLECHTS
DRIE GULDEN
of meer per maand

OPMARS NAAR DE GALG

voorheen fl. 24.50

NU
SLECHTS **FL. 11.90**

In dit wereldbekende, fascinerende boek beschrijven de auteurs Joe J. Heydeckers en Johannes Leed het monsterproces van Neurenberg met de voorgeschiedenis, de opkomst van het nazisme, de lange reeks onvoorstelbaar grote misdaden, o.a. het vermoorden van zes miljoen joden, het oorlogsverloop, de triomfen van de duivel, het keerpunt, de teruggang, de boemerang : Duitsland in de tang tussen Oost en West doodgeknepen, uit de lucht met de grond gelijk gemaakt, innerlijk ontbonden. Daarna de jacht op degenen die dit hadden ontketend, hun arrestatie, in vele gevallen hun zelfmoord (Hitler, Goebbels, Himmler, Göring, Ley), hun berechting.

De eigenlijke waarde van OPMARS NAAR DE GALG is niet zozeer, dat men erin kan lezen hoe de nek is gebroken van enkele der gestoorde criminelen die verantwoordelijk waren voor de moord op zes miljoen joden, als wel dat men daaruit kan leren hoe het volk, een werelddeel, het gehele mensdom vergaat als men niet goed let op wat er gebeurt en lijdelijk toeziet.

In totaal 600 pag. met veel foto's. Voorheen fl. 24.50, nu onverkort in kunstlederen band slechts fl. 11.90, betaalbaar met fl. 3. - of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN - AMSTERDAM
Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON Ondergetekende verzoekt te zenden « Opmars naar de Galg ». Het bedrag van f 11.90 / de 1e termijn van f * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van het boek betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM :

ADRES :